

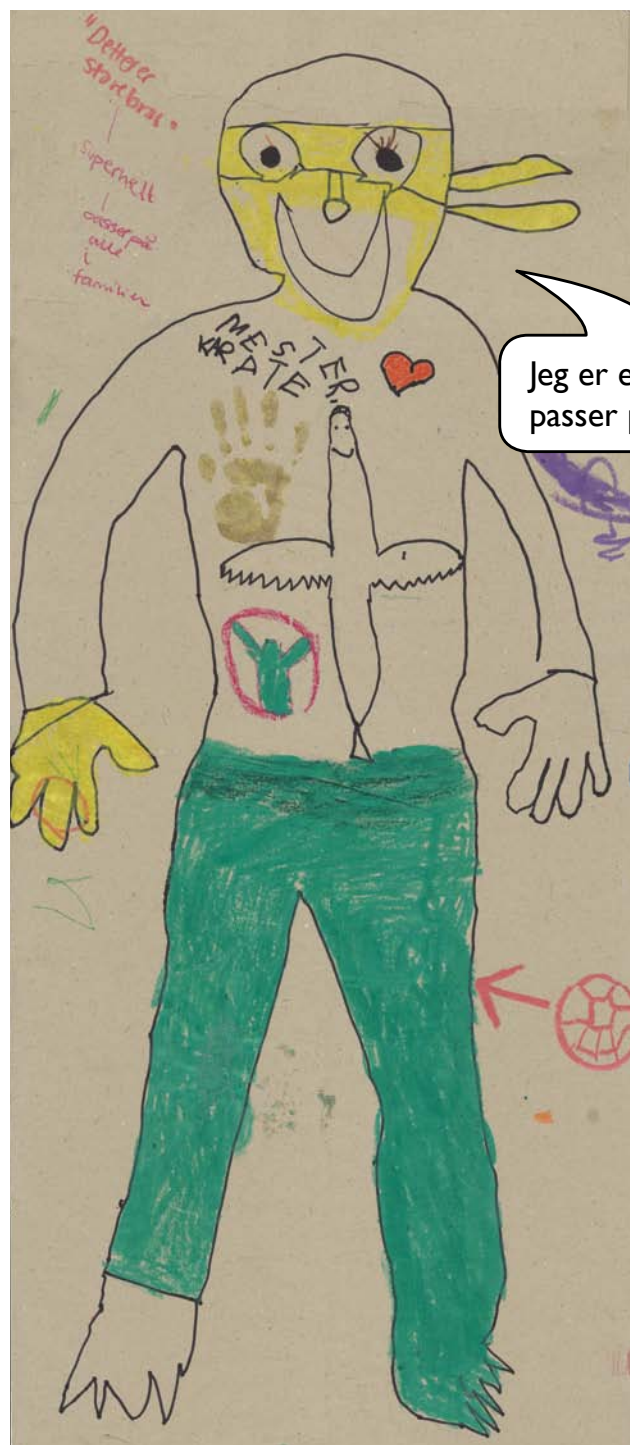
Redd Barna

En alvorlig stor melding

(2012 - 2013)

Melding til Stortinget*

Fra barn som søker asyl i Norge

Jeg er en superhelt-storebror som passer på alle barna på mottaket.

* Og til alle voksne som møter, snakker med, bestemmer over og har noe å si for barn som søker asyl i Norge.

BARNEKONVENSJONEN

- *Redd Barnas kortversjon*

1. ALDER 18 ÅR

Alle under 18 år er barn, dersom ikke en tidligere alder er lovfestet av staten.

2. INGEN DISKRIMINERING

Konvensjonens rettigheter gjelder for alle barn uten forskjellsbehandling og uten hensyn til barnet og dets foreldres rase, farge, kjønn, språk, religion, opprinnelse, eiendom, funksjonshemming eller oppfatninger. Staten skal sørge for at ingen diskrimineres.

3. TIL BARNETS BESTE

Handlinger som angår barn som foretas av myndigheter og organisasjoner skal først og fremst ta hensyn til barnets beste. Staten skal sørge for at de institusjoner og tjenester som har ansvaret for omsorgen eller vernet av barn, har den standard som er fastsatt, særlig med hensyn til sikkerhet, helse, personalets antall og kvalifikasjoner så vel som overoppsyn.

4. STATENS ANSVAR

Det er statens ansvar å sette barnerettighetene ut i livet.

5. FORELDREANSVARET

Staten skal respektere de rettigheter og plikter foreldrene og andre foresatte har for å gi barnet veiledning og støtte slik at barnet skal kunne hevde konvensjonens rettigheter.

6. RETT TIL LIV

Staten plikter så langt som mulig å sørge for at barn overlever og får utvikle seg.

7. NAVN OG STATSBORGERSKAP

Barnet har, umiddelbart etter fødselen, rett til navn og nasjonalitet, og så langt det er mulig, å kjenne til sine foreldre og få omsorg av dem.

8. IDENTITET

Staten skal respektere barnets rett til å bevare sin identitet, herunder nasjonalitet, navn og familieforhold. Dersom et barn ulovlig blir fratatt slik identitet skal staten hurtig bistå med gjenopprettelse.

9. HOLDE FAMILIEN SAMMEN

Barnet skal ikke atskilles fra sine foreldre mot sin vilje, unntatt når dette er nødvendig av hensyn til barnets beste.

10. GJENFORENE FAMILIEN

Søknader om familiegjening over landegrensener skal behandles på en positiv, human og rask måte. Barnet har rett til regelmessig kontakt med begge foreldre.

11. ULOVLIG BORTFØRING OG TILBAKEHOLD

Staten skal bekjempe at barn blir tatt ulovlig ut av et land eller hindret fra å vende tilbake, og skal inngå avtaler med andre land for å få til dette.

12. Å SI SIN MENING OG BLI HØRT

Barnet har rett til å si sin mening i alt som vedrører det og barnets meninger skal tillegges vekt.

13. FÅ OG GI INFORMASJON

Barnet har rett til ytringsfrihet, til å søke, motta og spre informasjon og ideer av alle slag og på alle måter.

14. TANKE-, SAMVITTIGHETS- OG RELIGIONSFRIHET

Barnet har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Staten skal respektere foreldrenes retter og plikter til å opplyse barnet om sine rettigheter i slike spørsmål.

15. ORGANISASJONSFRIHET

Barnet har rett til organisasjons- og forsamlingsfrihet.

16. RETT TIL PRIVATLIV

Barnet skal ikke utsettes for vilkårlig eller ulovlig innblanding i sitt privatliv, i familien, i hjemmet eller i korrespondansen sin. Det skal beskyttes mot ulovlig angrep mot ære og omdømme.

17. MASSEMEDIA

Staten skal sikre barn tilgang til informasjon fra et mangfold av nasjonale og internasjonale kilder. Staten skal oppmuntre massemedia og foreleggere til å spre informasjon som skaper forståelse, kunnskap, sosiale ferdigheter og velvære, og til å lage eget barnestoff, også for minoritetsbarn. Staten skal beskytte barna mot skadelig informasjon.

18. FORELDREANSVARET

Begge foreldrene har et hovedansvar for barnets omsorg og utvikling etter hva som er best for barnet. Staten skal gi støtte og sikre utvikling av institusjoner, tjenester og tiltak for omsorg for barn, herunder også ta hensyn til utarbeidende foreldre.

19. BESKYTTELSE MOT MISBRUK

Staten skal beskytte barnet mot fysisk eller psykisk mishandling, forsømmelse eller utnyttelse fra foreldre og andre omsorgspersoner.

20. BARN UTEN OMSORG FRA FAMILIEN

Barn som er uten familiemiljø, har særlig rett på beskyttelse og omsorg, for eksempel ved plassering i fosterhjem, eller om nødvendig, ved egnet institusjon eller ved adopsjon.

21. ADOPSJON

Nasjonal og internasjonal adopsjon skal bare finne sted i samsvar med loven, og skal være autorisert av myndighetene. Adopsjon utenlands skal ikke resultere i urettmessig økonomisk fortjeneste, og bør betraktes som et alternativ til omsorgstiltak i barnets opprinnelsesland.

22. FLYKTNINGBARN

Barn som søker flyktningstatus eller som anses som flyktninger, skal få nødvendig vern og humanitær hjelp. Staten skal i samarbeid med internasjonale organer hjelpe et barn som er alene til å bli gjenforent med sine foreldre.

23. BARN MED FUNKSJONSHEMMINGER

Barn med psykiske og fysiske funksjonshemninger har rett til å leve et fullverdig og anstendig liv under forhold som sikrer dets verdighet, fremmer selvtilitt, og letter barnets aktive deltakelse i samfunnet. Et funksjonshemmet barn har rett til særskilt omsorg. Barnet skal få undervisning, opplæring, helsetjenester, rehabiliteringstjenester, forberedelse til arbeidslivet og rekreasjonsmuligheter for å oppnå best mulig integrering og individuell utvikling. Staten skal samarbeide med andre land om dette, og ta spesielt hensyn til utviklingslandenes behov.

Forord

Vi er fem barn og ungdommer som er med i ekspertgruppen til Redd Barnas kampanje *Først og fremst barn*. Alle medlemmer i ekspertgruppen har bodd på asylmottak, søkt asyl og har siden april 2012 gitt råd og innspill til Redd Barna.

Ekspertgruppen har vært med på forskjellige ting, blant annet å planlegge markeringen av barnekonvensjonens bursdag, dugnad på asylmottak, skrevet avisinnlegg og nå har vi vært redaktører for meldingen du leser.

Vi synes det er viktig at flere får vite hvordan det er å bo på mottak. Vi håper at alle får lest denne viktige meldingen, og at de får høre stemmen til en gruppe barn som ofte ikke blir hørt.

Ekspertgruppen for *Først og fremst barn*-kampanjen,
Magomed, Mata, Yordanos,
Hamed og Baqir

Ekspertgruppen og Tove feirer barnekonvensjonens bursdag utenfor Stortinget 20. november 2012.

Forord

Det du nå leser i er *Den alvorlig store meldingen fra barn som søker asyl i Norge*. Meldingen er en del av Redd Barnas kampanje *Først og fremst barn* som har som mål å øke forståelsen for barn som søker asyl i Norge. I debatter om asylpolitikk og innvandring blir barna ofte usynlige og gjort om til tall. Vi vil vise hvem barna bak tallene er og vi vil bringe deres stemmer, tanker og meninger fram.

Med Meld. St. 27 (2011-2012) *Barn på flukt* hadde regjeringen som hensikt å se på situasjonen for barn som søker asyl i Norge, få mer kunnskap om situasjonen og komme med forslag til tiltak som best kan ivareta disse barna. Stortingsmeldingen ble lagt fram i juni 2012, uten å ha involvert et eneste barn i arbeidet. Derfor, nesten nøyaktig ett år etter at den opprinnelige stortingsmeldingen ble overlevert til Stortinget, overleverer vi en mye større og viktigere melding. En melding fra de barna det handler om; barn som søker asyl i Norge.

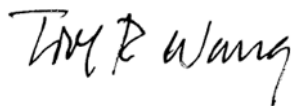
Barna som søker asyl kommer fra land som er rammet av krig og konflikt. Mange har en lang flukt bak seg. Hvordan opplever barna å måtte reise fra hjemlandet og til Norge? Og hvordan er det for barn å søke asyl i Norge? Slike spørsmål er det kun barn som har søkt asyl som kan svare på. Vi ønsker at du skal få vite mer om hvordan det er å være barn i asylmottak, og hva de ønsker å formidle til oss.

Etter barnekonvensjonen artikkel 12 har alle barn rett til å si sin mening og til å bli hørt i alle saker som handler om dem. Vi vil med denne meldingen vise at det både er mulig, men også smart å snakke med barn. Barn er eksperter på sine egne liv, og barn vet best hvordan det er å være barn. Bare ved å involvere ekspertene selv vil man få en melding som faktisk reflekterer deres situasjon og lære noe om hva som skal til for å bedre den. I meldingen reflekterer barna over flukten sin, møtet med Norge og asylinstituttet, hvordan det er å vente på svar, og det å leve med avslag.

Tusen takk til alle barn og unge som på raust, modig og ærlig vis har delt av sine erfaringer og kunnskap om hvordan det er å søke asyl i Norge. Det er takket være dere at vi har kunnet lage denne meldingen. Nå håper vi at så mange som mulig leser deres budskap.

Denne meldingen gir en unik innsikt i og kunnskap om hvordan det er å være barn som søker asyl. Dette er barnas stemmer, og vi har alle et ansvar for at de blir hørt. Det skulle bare mangle, de er først og fremst barn.

Redd Barna

Tove R. Wang
Generalsekretær i Redd Barna

Innhold

INNLEDNING.....	4
FLUKTEN	5
Flukten	6
Mitt liv.....	8
Flukten fra Afghanistan.....	9
Flukten fra Somalia.....	11
Dublin	12
Å SØKE ASYL.....	13
ENSLIGE MINDREÅRIGE ASYLSØKERE.....	17
Enslige mindreårige asylsøkere.....	19
VENTETIDEN I NORGE.....	25
Ventetiden i Norge	26
Her bor vi	27
Skole.....	33
Lek og fritid	35
RETUR.....	41
Retur	42
Hvor mye er et menneske verdt?.....	50
FREMTID	51
Fremtid.....	52
AVSLUTTENDE ORD: Først og fremst Rawan.....	54

Den alvorlig store meldingen fra barn som søker asyl i Norge

For rundt et år siden la regjeringen frem sin melding til Stortinget, Meld.nr. 27 (2011-2012) *Barn på flukt*. Siden denne meldingen ble laget helt uten medvirkning fra de som vet aller best hvordan det er å være barn som søker asyl, ville Redd Barna lage en mye større og viktigere melding fra barna selv. Den alvorlig store meldingen er bokstavelig talt alvorlig stor slik at man umulig skal kunne overse den og dens viktige innhold. Ett eksemplar av meldingen er nemlig trykket opp til å bli nesten halvannen meter høy, og nesten en meter bred! Dette eksemplaret er overlevert til Stortinget, representanter for regjeringen og alle andre som har innvirkning på situasjonen og hverdagen til barn som søker asyl i Norge.

Våren 2013 har vi reist rundt i landet, fra Kristiansand i sør til Tromsø i nord, og snakket med 132 barn og unge i alderen 2 til 21 år som har erfaring med å søke asyl i Norge. Vi har snakket med gutter og jenter, barn som har kommet alene som enslige mindreårige asylsøkere og barn som har kommet sammen med familie. Vi har møtt barn som bor i asylmottak, i mottak for enslige mindreårige og barn som har fått oppholdstillatelse og er blitt bosatt i en kommune. Av hensyn til barna er alle bidragene i meldingen anonymisert og det er innhentet skriftlig samtykke fra både barn, foresatte og verger.

Meldingen består av tekster og tegninger av blomster, fotballbaner, skoler, hus og hjem. Alle bidragene er resultater av medvirkningsaktiviteter vi har hatt sammen med barna og som er ulike verktøy de kan uttrykke seg igjennom. Gjennom aktiviteten «Jeg-blomsten» har barna vist frem seg selv, sin personlighet og sine egenskaper i alle blomstens kronblader. Disse blomstene vil dukke opp på hver nye temaside i meldingen, og viser at barn som søker asyl er mer enn et tall - de er som alle andre barn - kreative, eventyrlystne og med drømmer og håp for fremtiden.

I aktiviteten «bodymap» tar barna for seg hvordan deres situasjon påvirker hele dem. Hva gjør det med kroppen, hodet, tanker, hjertet, armer, mage og bein når man søker asyl i Norge? Den siste metoden vi har brukt i arbeidet med meldingen er «Kart over vår virkelighet». Barna har tegnet nærmiljøet, huset sitt, skolen og alle steder de har en tilknytning til rundt seg. Ved hjelp av «smilefjes» og «surefjes» forteller barna om trygge, fine, skumle, triste og kjedelige steder.

Meldingen har blitt til underveis, og barna har selv bestemt hva de synes er viktig å dele. De temaene som var gjennomgående, og som barna og ekspertgruppen var mest opptatt av, har vært utgangspunktet for inndelingen av de ulike kapitlene i meldingen.

Det er mange som har vært med på å få dette til og som fortjener en behørig takk for innsatsen. Tusen takk til alle frivillige som har gjennomført og vært med på aktivitetene sammen med barna. Deres engasjement og raske mobilisering har vært helt nødvendig for at vi har kunnet snakke med mange barn. Vi vil også takke ansatte ved mottakene vi har vært på for varm velkomst og uunnværlig hjelp med tilrettelegging. Det har også vært helt nødvendig for oss med imøtekommende verger og at barnevernet har vært positive til vårt opplegg. Takk til Inventas for deres kreativitet og hjelp til å sette ideen om å lage en alvorlig stor melding ut i livet.

Men mest av alt, takket være åpne, engasjerte og modige barn og unge har denne meldingen blitt til. Tusen takk til hver og en av dere. Dette er deres melding til Stortinget. Men det er også en viktig melding til alle som møter, snakker med, bestemmer over og har noe å si for barn som søker asyl i Norge.

Varme hilsener

Grete Vandvik, Rannveig Åsheim, Regine Karlsen, Thale Skybak og Tirill Sjøvoll

Kampanjeteamet *Først og fremst barn*

Redd Barna

FNs barnekonvensjon (Barnekonvensjonen) er en internasjonal avtale om barnets rettigheter. Nesten alle land i verden har forpliktet seg til å følge denne avtalen, også Norge. Den gir alle barn rettigheter, uten forskjellsbehandling. Alle som er under 18 år er barn. Målet med barnekonvensjonen er at alle skal få en trygg og god oppvekst. Barnekonvensjonen er gjort om til norsk lov, og hvis det i norsk lov gir dårligere rettigheter enn barnekonvensjonen, skal barnekonvensjonen gjelde i stedet for.

Barnekonvensjonen inneholder mange rettigheter. Disse rettighetene er skrevet i form av artikler. Underveis i denne meldingen vil ulike artikler i barnekonvensjonen dukke opp på sidene. Dette er for å vise hvilke forpliktelser etter barnekonvensjonen Norge har overfor barn som søker asyl.

FLUKTEN

Fred er ro, frihet og harmoni. Fred er å hjelpe andre, ikke slåss og å drømme. Vi føler ikke fred.

Under alle høytider som feires fredfullt i Norge skjer de største angrepene i land med krig. De som angriper tenker ikke fred, de vil ramme flest mulig. De går inn i kirker på høymesser, inn på store plasser der folk ber, snikskyttere gjemmer seg utenfor moskeen og mange uskyldige dør.

Det er vanskelig for et land uten krig å forstå verdien av fred. Det kan sammenliknes med at man har vært inne i en varm og god hytte, hvor snøen daler ned utenfor. Det er først når man har gått ut for å hente ved og følt kulden at man kan kjenne varmen inne i stuen og sette pris på den. Men selv om mange i Norge ikke har opplevd krig så kan man føle verdien av fred ved å lese og være opplyst om krig og konflikt. Vi har følt krig.

I Norge tenker vi mye på hva som skjer i fremtiden, vi vet ikke hvor vi skal bo eller hva som skjer, det gjør oss redd. Vi tenker ofte dette og jo eldre vi blir jo mer tenker vi på det. De spør oss ofte på skolen hva vi vil bli, da svarer kamerater at de vil bli politi og lege. Jeg må svare «vet ikke», jeg vet ikke om jeg får bli i Norge eller ikke. I hjemlandet mitt er det umulig å få jobb, må jeg tilbake dit blir jeg ingenting.

Selv om det er fred utenfor føler vi ikke fred inni oss. Fred er ikke bare det ytre, men også å føle trygghet. Hvordan kan vi føle fred når vi frykter at politiet kan komme når som helst? Vi hører de banker på til naboenes våres midt på natten, de får to minutter til å pakke og så reiser de. I morgen kan jeg være tilbake i hjemlandet hvor det går selvmordsbombere og foreldrene mine er redd for å la meg gå på butikken.

Å leve i en slik usikkerhet hver dag gir ikke fred. Her i Norge er det trygt å gå til skolen, foreldre bekymrer seg for trafikk og lignende. Våre foreldre bekymret seg for bombeaksjoner, veiminer og soldater. Foreldrene våre gjorde alt for at vi skulle oppleve fred og tok oss derfor til Norge. Men likevel opplever vi ikke den freden de ønsket så sterkt for oss når vi hver dag må leve med usikkerheten for hva fremtiden bringer oss.

Vi skrev denne teksten med blandete følelser. På den ene siden vil vi dele vår kunnskap og våre erfaringer fra krig til alle i Norge for å hjelpe dem å føle verdien av fred. På den andre siden, hvis dere hører på oss og ingenting skjer, er det verre enn at dere ikke hører på oss i det hele tatt. Vi har bestemt oss for alltid å si sannheten. Vi skal vise respekt og være høflige, vi er aldri redd for å si sannheten. Hadde alle sagt sannheten, vært høflige og vist respekt for barn og deres fremtid så hadde det vært fred.

Gutt 19, Gutt 15, Gutt 14, Gutt 13, Gutt 15, Gutt 16, Gutt 16

Flukten

I dag er det over 42,5 millioner mennesker på flukt i verden. Halvparten av dem er barn. Det er mange grunner til at barn må dra fra hjemlandet sitt. Det kan være krig, konflikt, naturkatastrofer og andre humanitære grunner til at man forlater sitt hjemland. Det å være på flukt strider mot barns fundamentale behov for omsorg, stabilitet og beskyttelse. Å være på flukt er det motsatte av å ha det trygt. Det innebærer at alt man hadde er borte. Hus og hjem, arbeid, venner, naboer, besteforeldre og kanskje også foreldre og søsken.

Barn og voksne flykter på grunn av konflikt, makt osv. Det kan også være sykdommer, kanskje familiemedlemmer er syke. Kanskje noen i familien har autisme. Religion er en annen grunn, man kan rett og slett ikke tinge noen til å tro på noe de ikke tror på.

De som kommer til Norge reiser ulovlig, det er ofte kjent som "svart reise". De fleste reiser via båt, der du trenger ikke å ha legitimasjon, slik kan du reise til et europeisk land som for eksempel Italia, og så videre til andre land som Norge.

Reisen til Norge kan koste deg ditt liv, eller familien sitt liv. Turen er full av farlige opplevelser. Hvert sekund i den turen kan du kjenne smaken av døden som omgir deg. På veien dør ofte noen men turen fortsetter bare, slik som livet er.

Gutt 15

Artikkel 1 Alle barn under 18 år

Alle som under 18 år er barn.

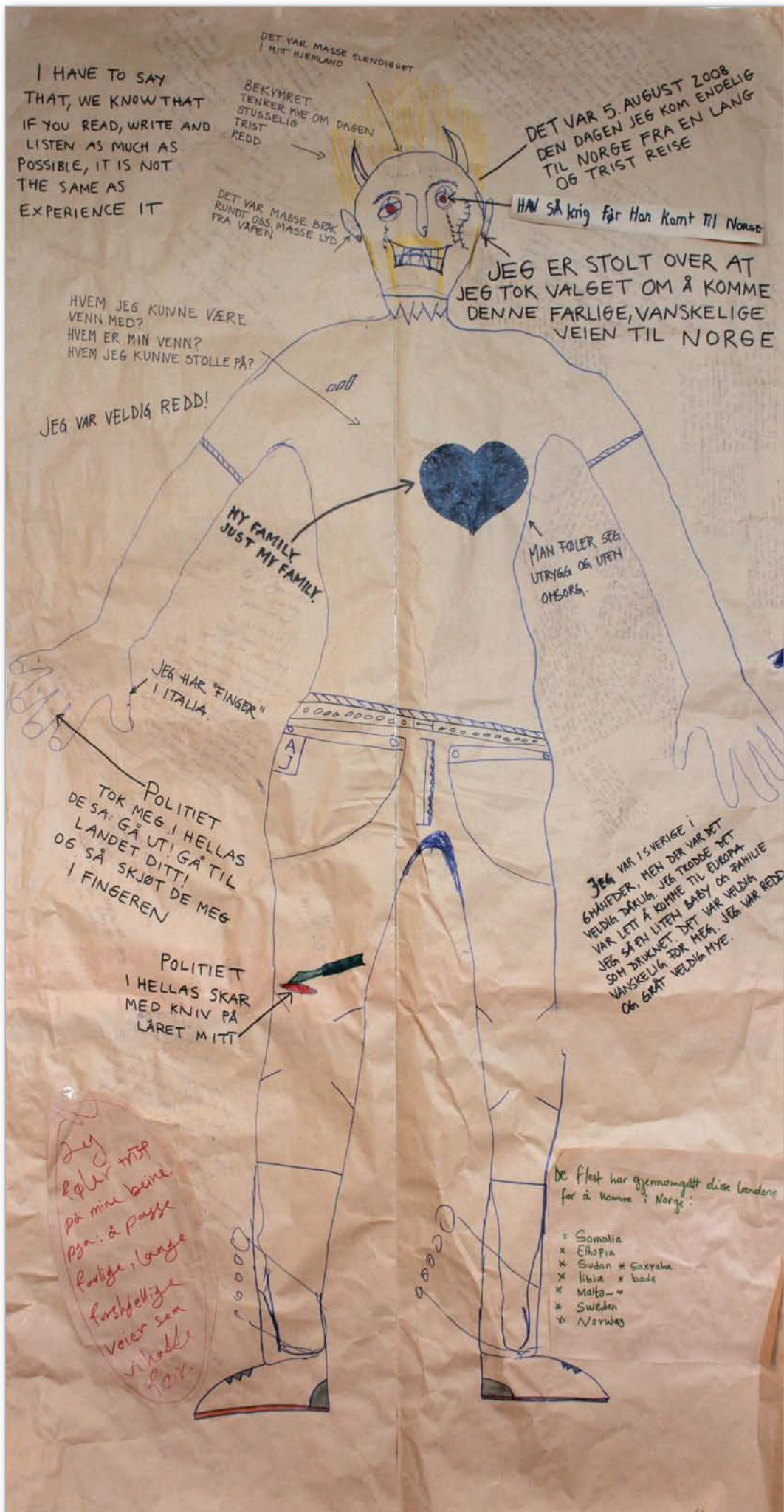
Artikkel 6 Rett til liv

Alle barn har rett til å vokse opp.

Artikkel 22 Flyktingbarn

Alle barn som flykter skal gis beskyttelse og hjelp.

”Mitt liv

Da jeg var liten bodde jeg med foreldrene mine. Foreldrene mine bodde sammen med onkelen min. Han bestemte over oss. Fordi vi bodde hos dem og de spanderte mat.

Da jeg var 3-5 år sluttet vi å bo hos min onkel og reiste til Kabul. Da hadde vi ingenting. Pappaen min jobbet veldig hardt for å finne litt mat til oss. Mora mi syr hjemme, og fikk veldig lite penger. Hun sydde et klesplagg i uken. Men hun kunne få nesten 20-30 afghanske penger, ca 3 norske kroner.

Da jeg var 6-7 år startet jeg å jobbe hos naboen min. De arbeidet med et teppe, jeg lærte litt å veve tepper. Jeg jobbet fra klokken syv på morgenen til klokken fem-seks på kvelden. Vi fikk ikke mat, vi hadde bare tretti minutter pause for å dra hjem og spise lunsj. Hvis vi kom litt for sent fikk vi straff.

Rase, religion

Jeg er et etnisk folk fra Afghanistan, en av de etniske. Det er tre-fire forskjellige etniske folk. Jeg er shia-muslim. Når jeg gikk på skole og jobb ble jeg mobbet veldig mye, på grunn av etnisk opprinnelse og religion. Jeg hadde ikke noen respekt.

Reise og veien

Jeg bestemte at å bo i mitt land er så vanskelig, på grunn av krig og dårlig liv. Jeg reiste fra Afghanistan til Tyrkia. Da ble jeg redd for at politi skulle ta meg, for å sende meg tilbake. Ca to uker var jeg i Tyrkia, så kom jeg med en smugler fra Tyrkia til Italia. Med en liten båt. Inni båten var 50 personer. Fire familier med små barn. En uke var vi på havet. Vi hadde litt vann og tatt med oss sjokolade. Vi spiste veldig lite. På veien ble båten nesten druknet. Da tenkte jeg at vi skulle dø. Da vi kom til Italia forsvant smuglerne med en gang. Politiet tok oss. Jeg var i Italia i ca 20 dager. Da reiste vi med andre smuglere til Frankrike. I Frankrike hadde vi ikke noe plass til å sove, vi bodde nede i broer. Og fikk mat fra kirken en gang om dagen. Vi bodde der ca en uke. Da kom vi med smugler til Tyskland. Fra Tyskland til Danmark. Jeg tok tog og bil. Da kom jeg til Norge.

Da jeg kom første gang var det så mye snø i Norge, og kaldt. Jeg tenkte at det var et helt nytt liv for meg. Startet et helt nytt liv, og var redd for å få avslag. Men jeg er heldig og har fått opphold. Livet mitt startet på nytt. Jeg får mat, penger og skole. Jeg har et bedre liv enn før.

Gutt 19

Hvorfor i Norge?

Du er nettopp kommet til Norge og synes det er så flott at du ikke skal bli forfulgt av politiet nå lenger, fordi før og gjennom reisen til Norge har du opplevd mye vondt både psykisk og fysisk. Du har blitt slått av politiet både i form av juling og spark, du måtte gjøre grovarbeid mens politiet sto bak og passet på at du gjorde jobben din riktig.

Alt dette skjedde mens du bodde i et sted folk kaller hjemlandet, et sted hvor forfedrene dine har blitt født i. Alt dette skjedde fordi du var en drittsekk som så forskjellige ut enn andre. Det var en skam at du så asiatisk ut og det var nettopp derfor dine foreldre ikke kunne gå på universitetet. Du har hørt mange historier av hvordan dine forfedre og foreldrene ble forfulgt og måtte bli til slaver, så det var ikke noe nytt for deg. Mens forholdene blir verre får du en følelse i kroppen om å forsvinne og ikke bli sett, du bestemmer å dra et annet sted. Du føler at du bor i et hus som brenner og du må komme seg unna ...

Gutt 21

Flukten fra Afghanistan

9 Ingen vil forlate sitt hjemland. Men man må være trygg. Alle trenger mat, men først må man være trygg. Der min familie er sprenges bomber. De kan dø hver dag når de går ut. Det er opp til Gud, sier de hver gang de går ut døren.

Vi måtte padle i båt fra Tyrkia til Hellas. Vi satt i en liten båt for 5-6 stykker. Ingen kunne padle skikkelig. Vi var 12 stykker. En hel familie oppi, med barn og barnebarn. Båten gled over på siden, og det kom masse vann inn. Båten gikk rundt og rundt, og alle skrek til hverandre. Til slutt kom båten frem.

Den natten var den vanskeligste i livet mitt. Det var veldig, veldig kaldt. Det var skog. Han smugleren sa at vi bare måtte gå rett frem over fjellet når vi gikk ut av båten, og så skulle det komme en ny smugler. Vi gikk hele natten. Det var skog med torner, noen sine bukser revnet. Vi fikk masse i hendene. Vi var veldig slitne og måtte sitte og slappe av. Jeg frøs veldig mye, jeg hadde ingen ekstra klær med meg. Alt var vått og jeg var veldig kald og jeg frøs veldig mye.

En gang kom det masse hunder, vi visste ikke at hundene ikke var farlige. Vi trodde de var farlige og gikk tilbake hele veien og gikk en annen vei i stedet. Foten min ble sånn hoven.

Når jeg kom fra Hellas til Østerriket var vi inni en konteiner. Det var veldig kaldt. Jeg hadde bare sokker og tøysko, midt på vinteren. Ingen kunne ligge på gulvet av konteineren og ingen kunne stå. Det var luft der, men det var kjempekaldt. Man kunne ikke sove inni den, vi kunne bare sitte. Vi satt i 4 dager og netter. Vi fikk ett eple en dag. Fikk veldig lite vann. Skulle ikke drite eller tisse inne i konteineren. Når de som sjekket åpnet skulle det ikke lukte noen ting. Det var masse ting foran døren til konteineren, og det var litt plass til at vi skulle sitte mellom tingene.

Når de stoppet på stasjonene, var det veldig kaldt. Det var en mann som begynte å gråte. Vi andre gjorde og sa ingenting. En mann! Han sa jeg fryser og er sulten og sånn. Vi sa ingenting. Når vi stoppet og det kom politi og sånn, måtte vi bare sitte helt i ro.

Vi dro i konteiner fra Hellas til Østerrike. Det er ikke du som bestemmer. Han som smugler, han sier du skal dit og sånn og sånn og sånn.

Fra Østerriket kom vi inn i vanlig tog. Det gikk fint. Ingen politi. Jeg tok tog til Halden. Jeg var så trøtt og så at politi kom. De spurte om jeg hadde pass eller noe. Jeg sa nei, jeg har ingenting. Kom ut med meg, sa de. De kjøpe mat til meg. Norge hadde det snilleste politiet jeg hadde sett. Gutt 14

First

My Journey

I have to say that, we knew that if you read, write and listen so much as possible, but it is not the same as you experience it.

I started my journey from Nangarhar in Afghanistan. I leaved Nangarhar and traveled to the Pishawar in Pakistan. From Pishawar to the Karachi.

There were not so many problem until Karachi, but it started from Manbadi in Balochistan between the Iran and Pakistan border.

The first problem was at when I was near the border, the police officer started to hit me only because of

that I started to speak in Urdu but he said that you are from Panjab, because they are against Panjab people and at the end of that, the only way that was possible to solve that problem, to pay.

when we were crossing the Balochistan to the Iran by walking it was so warm at I hear say that it was over 40 or 42 grader Celsius, and we had to cross the border by walking and hiking among the streets, and mountains.

we were not able to come from there to here, the only way was or is that to have smagler, the real Smagler, smaglers that they had

guns, big guns and also they were very dangerous.

In that way that we were coming there were not enough food or water to eat and drink such as sometimes we felt so hungry and much that, we could not come anymore and we decided to go back but that was not possible because the smugglers did not let us to go back and on that kind of situations we wished to die, and we had to continue the way until that we arrived to Iran, we did not sleep for three days and ~~and~~ when ~~we~~ we were in the Iran country the smuggler send us with a small car which was for four person but ~~the~~ we were eleven person and the smugglers and we started to come to

3

the an unknown place. when we arrived there we realized that the two person ~~was~~ that were in the toolbox of the car, were going to die because of breathing because it was so hot and there were not enough space and air to breath, ~~then~~ then they send ~~me~~ ^{us} to a city in Iran which was Shiraz. They had marked a place in the bus to hide us there. It was so small that it was almost possible to die. It was so much hard until to arrive to the Shiraz. and from ~~the~~ there they send us to the another city which was Tehran. but ~~this~~ this time we were in a small car, and after that they said to us that make yourself ready for the most dangerous and deadliest

part of our journey. It was the border between the Iran and Turkey, it was Oromya border. Because on that border the guarder I mean the police have the right to fine to the people that they are crossing the border illegally. I can say that we started our most part of our journey from Turkey border and its mountains, because Turkey had the most ~~to be~~ ~~and~~ coldest and highest places. ~~we~~ we did not have enough warm clothes. ~~to~~

It takes to much time to write about it or to continue it, I have to say that ~~to be~~ ^{to be} continued.

writer: ~~a~~ a strong boy.

5

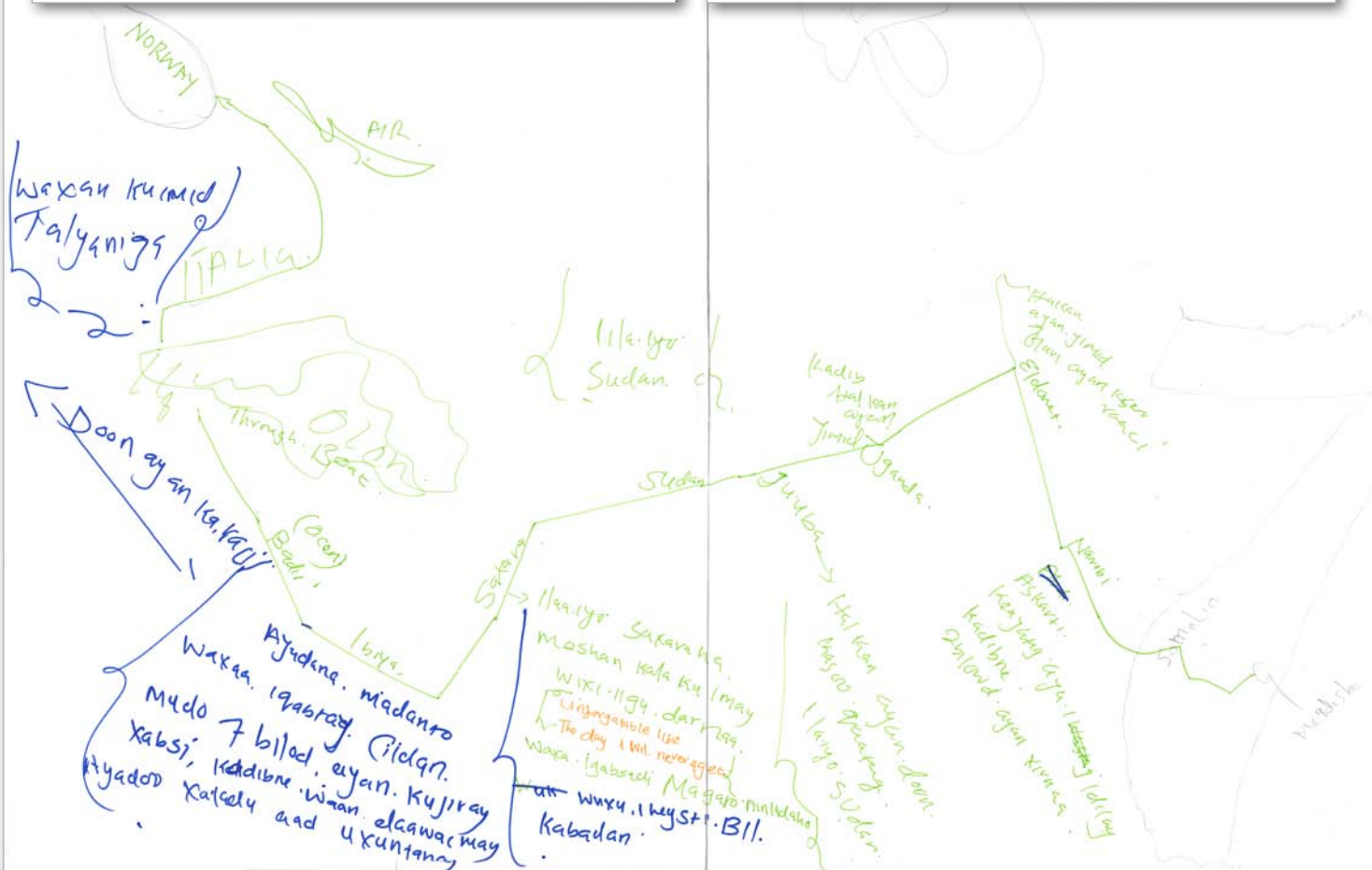
Flukten fra Somalia

Somalia er et dårlig sted for meg. Jeg skadet meg da jeg var i Somalia. Og en gruppe/bevegelse som heter Al Shabab, de tvinger meg til å bli medlem. Etterpå ble jeg medlem, fordi de tvinger meg. Jeg vrangte fra dem, og kom til et land som heter Kenya. Når jeg kom til Kenya ble jeg tatt av politi i Kenya, og ble fengslet i to måneder. Etterpå kom jeg ut fra fengsel, og dro til et land som heter Uganda. Jeg reiste fra Uganda, og kom til Ser-Sudan. Når jeg kom til Ser-Sudan, tok jeg båt til Nord-Sudan. Etterpå tok jeg bil fra der og kom til Sahara. Jeg møtte en mann som heter Magafe, navnet betyr at han fanger folk, pirat, har høy soldater, våpen og alt. Når du kommer dit, hans militær fanger deg med en gang. Slipper deg ikke før du betaler penger. For å komme forbi måtte jeg betale penger, \$500. På den tiden hadde jeg ikke penger, de andre folk som var med meg betalte. Da jeg betalte, gav han meg en bil for å komme til byen, kjørte meg. Da jeg kom til Libya, ble vi mettet av politi. Libya var på denne tiden i krig. Politiet hadde vi jobbet i motstandsbevegelsen, vi ble fengslet. Var i fengsel i 7 mnd. Situasjonen var veldig forferdelig i Libya. Etter det kom jeg ut fra fengsel og ble skadet,midt i byen. Jeg vrangte fra Libya, etter at jeg ble skadet. Jeg tok båt fra Libya til Italia. 3 dager og 3 netter var jeg midt på det havet.

Endelig kom vi frem til Italia, og ble tatt i mot av Italiens politi. De førte oss til et hus som var utenfor byen. De fanger oss der i en mnd. Etter en måned, reiste vi de fra, og kom et sted hvor de passet på barn, Milaze. Et sted for de som var mindreårig, de de kunne bo. Det var vanskelig for meg å bo der, jeg bestemte meg for å reise. De tok ikke fingeravtrykk. Jeg kom til byen hos en kompis. Han hjalp meg, og etterpå reiste jeg. Han gav meg noen penger, og landet i Norge. Norsk politi tok meg, og førte meg til politi-stasjonen.

Jeg var 13 år da jeg reiste fra Somalia. Nå er jeg 17 år.

Gutt 17

Dette er et kart over fluktruten fra Somalia til Norge (fra høyre til venstre). Det er skrevet på somalisk, men kartet og fluktruten blir forklart i teksten over.

Dublin

En liten historie om å komme til Norge

Jeg var i Somalia. Det var fordi jeg ble født der. Det var krig. Hele familien reiste til Italia da jeg var fem år. Jeg bodde der mange år. Jeg gikk på skolen, fikk venner og lærte italiensk. Når jeg tenker så tenker jeg på italiensk. Plutselig sa faren min at vi skulle til Sverige. Vi hadde familie, slekt i Sverige. Jeg lærte å sykle. Første gangen var det forferdelig,

jeg bremsset feil brems og falt ned. Jeg gikk på fotball. Vi kunne ikke være i Sverige. Plutselig sa de at vi måtte flytte. Gikk til Italia. Fikk ikke være der heller. Da gikk vi igjen til Sverige. Fikk ikke være der. Og så kom vi hit. Nå har jeg bodd her i tre år. Da fikk vi vite at vi kunne være i Norge. Nå venter jeg på å få et sted å bo.

Gutt 13

Dublin-avtalen er en avtale mellom EU-landene og Norge, og sier at det er det første landet man søker om asyl i som skal behandle søknaden. Det betyr at om du har vært i for eksempel Italia før du kom til Norge, vil ikke Norge vurdere din søknad og du må reise tilbake.

Artikkel 14 Frihet til å tenke og tro

Alle barn har rett til å tenke og tro på det de selv ønsker.

Artikkel 37 Fængsel og tortur

Alle barn skal beskyttes mot vold og dårlig behandling.

Jeg har vært i Iran i fem år og alle vet at det er dårlig for afghanere der. Jeg kunne ikke fortsette der. Men jeg har en venn som fortalte hvilket land jeg skulle dra til. Dro til Tyrkia først og var der i fire måneder. Og etterpå kom jeg til Hellas og så til Italia. Jeg hadde lite penger og kom til Italia i en liten båt. Det var første gang jeg reiste med båt. Jeg ble dårlig og spiste ikke på fire dager. Jeg var redd og det var vanskelige dager for meg. Sov ikke. Drakk ikke. Spiste ikke. Alle måtte stå, det var fælt. Båten veltet i storm, politiet kom og hjalp. Dagen etter sa politiet at tre personer døde. Vennen min døde. Jeg ble sint på smuglerne som løy for oss om at det var en stor båt og mye mat. Jeg så en liten baby og en familie som druknet, det var veldig vanskelig for meg. Jeg var redd og gråt mye.

Jeg var veldig redd. Politiet ville vite om vi hadde nummeret og navn på noen av de som døde. Det hadde jeg til vennen min. Politiet tok fingeravtrykk, men vi ville dra til andre land. På toget lurte de oss til å skrive under på papirer, de sa vi måtte gjøre det for å få klær og mat. En venn av meg sa at vi måtte dra til andre land, men noen andre sa at det hjelper ikke siden du har "finger" i Italia. Hvis jeg kommer tilbake til Italia betyr det død. Det var bilder av meg på nyhetene siden jeg var i Italia og på den båten hvor noen døde. Jeg er redd for å dra tilbake til Italia. Jeg vil ikke dø. Det er en stor mann i Hellas som kan komme til å finne meg. Jeg har vært i Norge i seks måneder, men politikerne her sier at jeg må snakke med politikerne i Italia. Jeg vet ikke hvor familien min er, jeg har ikke snakket med familien min på to år. Jeg trenger hjelp, men ingen vil høre.

Jeg har vært her i seks måneder. Jeg sover ikke fordi jeg tenker for mye. Det er dårlig for meg å være i Europa. Jeg vil heller dø i Norge enn å dra til Italia. Jeg hater meg. Jeg har ikke gode venner og jeg har ingen å snakke med på mottaket. De har alltid møte og har ikke tid. Jeg er eneste afghaner på blokken min. Jeg har ikke noen å snakke med, det er veldig vanskelig for meg. Jeg får ikke bytte blokk, selv om jeg sier jeg vil bytte.

Jeg tenker bare på død, jeg er veldig redd. Jeg tror ingen kan hjelpe meg. Jeg trenger at UDI kan hjelpe meg. Jeg har venner som også har "finger" i Italia, men som likevel har fått kommune. Men jeg vil like å gå på skole. Nå kan jeg ikke gå på skole fordi jeg ikke klarer å høre på lærerne, fordi jeg ikke klarer å tenke. Mottaket trekker penger hvis jeg ikke går på skole eller ikke kommer hjem. De spør ikke hvorfor, bare trekker penger. Jeg liker ikke kontaktpersonen min på mottaket. I Sverige hadde jeg en god kontaktperson som var flink til å snakke med gutter.

Jeg har en dårlig verge. To verger har tretti gutter. Hun husker ikke navnet mitt. Jeg trenger en verge som kan hjelpe meg. Hjelpe meg å si til UDI at jeg ikke sover, ikke går på skolen og ikke spiser. Jeg har aldri møtt advokaten min, og vergen sier at jeg har en dårlig advokat. Jeg bruker kniv, men mottaket spør om ikke hvorfor det skjer. Jeg har vondt i hodet og hjertet. Jeg har gått på dop fordi jeg har for mye å tenke på. Krangler med mottaket. Mange som bruker kniv. Jeg har ingenting å gjøre, tenker bare på kniv og død. Noen må hjelpe meg.

Gutt 17

Artikkel 38 Barn i krig

Alle barn under 15 år skal beskyttes mot å bli soldater og å delta i krig.

(I noen land er aldersgrensen 18 år.)

Å SØKE ASYL

For mange som befinner seg i vår situasjon er dagene sterkt preget av lengsel. Vi vil gjerne fortelle hva vi asylsøkere legger i ordet lengsel, og hva vi lengter etter.

Noen av oss har kommet til Norge uten foreldre og familie. En av oss for eksempel, kom til Norge uten sine foreldre, og vet ikke hvor de befinner seg. "Jeg lengter etter å reise tilbake for å finne faren min. Hvis jeg finner ham, vil jeg at vi skal bo i Norge som er et fritt land. Da skal vi bo i en stor blokk. Da går jeg på skole. Når jeg blir stor skal jeg bli en pilot, da vil jeg kjøre min far til alle land».

På vei til Norge hadde en av oss en periode hvor han bodde i Hellas. Selv om det var flott å dra til Norge, så er det alltid vondt å bli godt kjent med noen, for så å måtte forlate dem. Men, lengsel kan også være noe positivt fordi lengsel betyr at man savner noen som en gang ga oss glede.

"Lengsel er savn. Vi som er asylsøkere savner mye." Vi savner familien vår, venner og bekjente, samt vårt kjære hjemland som vi har måtte forlate på grunn av uro og konflikt. Det er en selvfølge at vi savner alt dette.

Å være i Norge er en kur for våre lengsler. Vi ønsker gjerne å starte på nytt her i Norge hvor det er trygt og godt å bo. I Norge har vi fått nye håp, men vi ønsker ikke at disse håpene skal bli til lengsel.

Det står de i fare for å bli så lenge vår fremtid er uavklart. Vår hverdag er i dag preget av usikkerhet og ustabilitet. For å få denne stabiliteten i livene våre, må vi bli norske statsborgere. "Hjertet banker så hardt, og jeg venter hver eneste dag".

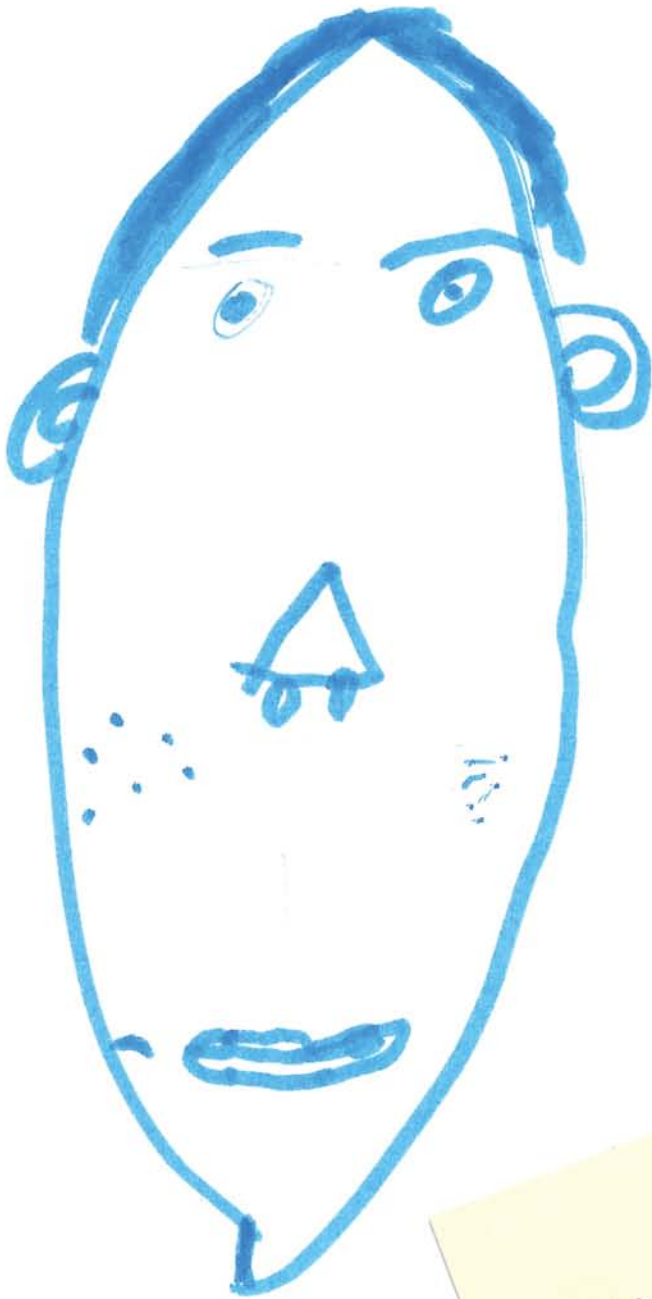
Vi ønsker å reise og gjøre noe sammen med familien, men uten pass kan vi ikke engang forlate byen hvor vi bor i uten å søke til UDI. «Lengter man etter noen kan man ikke besøke dem, man trenger pass for å ha det greit».

Det vi lengter mest etter i livene våre, er å kunne leve et normalt liv som andre norske barn, uten å være redde for å miste det vi har fått. Alle fire ønsker å kunne gå på skole slik at man kan få jobb og være til støtte for familien. Vi ønsker også å møte mennesker som bryr seg, og som forstår oss og våre følelser. Vi vil leve som alle andre barn på vår alder og slutte å bli bekymret for fremtida.

Men mest av alt lengter vi etter at dere skal forstå hvordan vi har det. Alle fire deler en følelse som er veldig trist når noen ikke er interessert i å høre på oss, eller ikke en gang prøver å forstå. Fordi dette har blitt så dagligdags har mange av oss har sluttet å snakke høyt om våre lengsler. Helt frem til i dag.

Gutt 14, Gutt 13, Gutt 15, Gutt 16

Hvem bestemmer
i Norge?
- Kongen!

Til kongen:

” Vi er to gutter som bor på asylmottak, som vil fortelle deg om hvordan det var å komme til Norge. Vi er 13 og 14 år gamle. En av oss har fått positiv og en av oss har fått negativ.

Når vi kommer til Norge kom vi først til politiet. Der sier vi hvorfor vi kom til Norge. Og så når vi er ferdig går vi inn i et rom og sitter der i flere timer. Vi måtte være der i fem eller seks timer, uten mat. Vi ventet på at en taxi skulle komme å hente oss og kjøre oss til Tanum.

Når vi hadde intervjuet var det en tolk og en dame der. Mamma var også med og det var bra. Damen spurte om hvordan vi hadde det i landet vårt. Hun spurte også hvorfor vi likte landet vårt, hvorfor vi kom hit, hvordan vi lever i landet, og om vi har familie der. Det var bra at de snakket med oss, men litt skummelt. Hun som snakket var skummel. Hun så på øynene våre hele tiden. Hun stirret. For å se om vi mente det eller ikke. Hun smilte ikke. Hun var veldig seriøs, men det er bra at barn få si sine meninger til UDI når de søker asyl. Det er selvfølgelig.

Det tar lang tid å søke asyl. For en av oss tok det ca ett år å få svar. For den andre tok det tre år. For noen andre kanskje syv år. Hvis vi tenker på hvor lang tid det burde ta, er ett år maks. Det er ikke gøy å sitte i flere år uten svar. Og så kommer de plutselig til deg og sier at du skal hjem.

Mens man søker asyl er det best for barn å ikke tenke på at politiet kan komme når som helst å ta deg. Det er bra å ha venner, og det er bra å ha et fint liv. Hvis man har venner så kan du glemme ting som blir sagt til deg. For eksempel hvis du får negativ. Vi har mange venner, og er ute ofte med dem. Da tenker vi ikke så mye på ting. Noen får ikke sove for de tenker mye på at en natt kommer politiet. Det er ikke bra for barn. Når man tenker på en liten unge, at livet hans begynner sånn at han stresser, da kommer det ikke til å bli bedre i fremtiden.

Når man tenker på hva som er best for barn, må man tenke på om det er krig i landet han kommer fra. Hvis det er et land han kan leve bra i, kan man bli sendt tilbake. Hvis du har bodd her lenge, har man mange venner, og plutselig bli sendt til landet ditt, må du være hele tiden alene. Da kan det være best å være her. Hvis alle barn skal få opphold kommer det til å være mange barn her i Norge. Alle som trenger det må få det. Det spørres hvordan barn har det i landet sitt for å få opphold.

Når en av oss var i Palestina, og skulle her til Norge, søkte hele familien på google på bilder av Norge. Det var masse fint, og så ut som det beste livet. Og når vi kom her visste vi ikke noe om mottak, eller at vi kunne få negativ og sånn. Vi fikk vite at etter tre måneder får vi opphold, og etter tre år blir vi statsborger. Det var det vi fikk vite. Men når vi kom her var det ingenting av det.

Da vi kom til Norge var vi venner med en familie fra Irak. Vi kom samtidig. Men vi flyttet til Bergen og de flyttet til Kristiansand. Førrige uke kom politiet klokken tre om natten og sendte de tilbake. De fikk ikke tid til å pakke. Politiet sa ikke ifra. Mottaket eller UDI har ikke sagt noe om at de skulle tilbake.

Der vi bor, under oss, er det en familie fra Syria. De visste at politiet kom til å ta de om bare én dag. Da stakk de til søsteren, og politiet kom om morgningen da vi skulle til skolen. Politiet fant de ikke, og gikk med lommelykt og lette etter dem. Etter én eller to måneder kom krigen i Syria, og da fikk de opphold med en gang. Tenk, de skulle liksom tilbake! Hvis de hadde reist tilbake kunne de vært død nå.

Men vi har et bra liv her. Det er nok at vi får hus gratis, penger av UDI, og får være med på aktiviteter. For eksempel i Qatar, storebroren til en av oss, han var veldig god til å spille fotball. Han skulle gå til fotballaget og spørre om å være med på laget. Når de fikk vite at han kommer fra Palestina sparket de han ut. Det må bare være folk fra Qatar, og mange skoler i Qatar må bare være qatarske folk. Det er vanskelig å finne skole.

Håper du har fått vite litt om hvordan det er å søke asyl i Norge.

Hilsen oss to

Artikkel 12 A si sin mening
Alle barn har rett til å si sin mening
mener. Og at de skal bli hørt på.
Artikkel 13 Få og gi informasjon
Barn har rett til å få og gi
informasjon.

Asylintervju

Det er når du forteller hvorfor du kom til Norge til UDI.

Jente 16

Hvert år kommer flere hundre barn til Norge for å søke asyl. De fleste kommer fra Somalia, Eritrea og Afghanistan, land som er preget av krig og konflikt. Barn og unge som kommer til Norge, enten alene eller sammen med familie, må søke om beskyttelse for at de skal kunne få bo her. Det er Utlendingsdirektoratet (UDI) som vurderer om barn og voksne skal få bli i Norge eller ikke. Som en del av søknaden er «asylintervjuet» med UDI. Barn over syv år skal få tilbud om å få si sin mening i et eget intervju. Det er fordi alle barn har rett til å bli hørt etter barnekonvensjonen artikkel 12.

Jeg fikk vite om intervjuet av mottaket. Da jeg fikk vite det, hørtes det skummelt ut. De sa at det ikke var stress, men jeg stresset likevel. Og gruet meg veldig. Han sa at vi skulle få lov til å si vår mening, og at alle skulle få si hva de følte om å komme til Norge. Men måten han sa det på fikk meg til å bli redd, han sa det stille, og jeg så at han hadde panikk selv.

Det var bare meg, min lillebror og min lillesøster. Vi kunne velge om vi ville ha noen med, enten foreldre eller en som jobbet på mottaket. Lillebror er ikke så flink til å snakke veldig mye. Men lillesøster gikk det bra med.

Selve dagen for intervjuet tok vi bussen til byen, til et intervjukontor. I rommet, det var det kjedeligste i mitt liv. Det er min bursdag, og så måtte jeg sitte i seks timer å vente. Det var et tomt rom, med en kontordame. Jeg tror ikke hun pustet engang, hun satt bare der. Søsknene mine og meg prøvde å få oppmerksomheten hennes, for vi hadde ikke noe å gjøre. Og når det var turen til min lillesøster, sov jeg. Jeg hadde trodd det skulle være mer der, en tv eller noe.

Da jeg kom inn, var hun veldig tett innpå, jeg kunne se henne rett i øynene. Det var ikke ubehagelig, men det var rart at hun kom så nært. Vi satt

i hver vår stol, og pappa satt ved siden av. Han skulle bare høre. Og så var det tolk, det var det verste. Tolken måtte oversette til pappa. Tolken avbrøt mens jeg fortalte, og det likte jeg ikke i det hele tatt. Og noen ganger sa hun feil, når hun snakket somalisk til pappa. Men det var ikke alvorlige ting. Men at pappa var der viste seg å virke, for jeg hadde glemt noe og da kunne pappa rette meg. Det var slike ting som hvor gammel jeg var da vi kom, og hvor mange år jeg hadde gått på skole.

Det første hun fortalte var at det var ikke så farlig, men det jeg sier er viktig. Hun sa at jeg ikke måtte stresse, og spurte om jeg ville fortsette å snakke og om det gikk greit for meg.

Så begynte vi om det som var bra med Norge. Jeg fortalte om Redd Barna, min bestevenninne, om skolen og volleyball.

Jeg fortalte at jeg likte Norge. De ser ikke på forskjeller og hudfarger som de gjør i Italia.

Hun hørte veldig på meg. Jeg følte at det jeg sa kom inn og sto der, i hodet hennes.

Etterpå når jeg var ferdig ble jeg veldig stresset, jeg prøvde å komme på ting jeg har glemt, små detaljer og sånn. Jeg var der inne i tre timer. Hun hadde

et ark med spørsmål. Hun stilte ikke spørsmål bare for å høre, men hun hadde konkrete spørsmål. Noen ganger når jeg fortalte, var det spørsmål som gjorde at jeg måtte hoppe fra en ting til en annen. Det jeg sa var mer viktig enn det søsknene mine sa siden de var så små da vi reiste. Derfor ble det mer press på meg.

Det som gjorde intervjuet bra var at hun smilte veldig mye. Hun var veldig interessert. Jeg følte at jeg fikk sagt alt. Jeg følte at det jeg sa hadde veldig mye betydning for saken.

Og vi fikk ikke gå på do. Vi ble stengt inn i rommet, som var en gang. Og så kommer det veldig mange folk inn, de som koster og vasker, og de har nøkkel.

Det er veldig bra at barn får snakke. Da kan man se historien fra barnas øyne. Foreldre tenker bare på stress, papirer og sånn. Mens barna ser på noe annet, en annen side. For eksempel at ja, vi venter, men vi må ha det litt gøy også. Det er ikke det eneste i livet.

Jente 16

Artikkel 3
Til barnets beste
Alle saker som angår barn,
skal ta hensyn til hva som
er best for barn.

Barn som søker asyl i Norge bor på asylmottak eller omsorgssenter. Et mottak er et frivillig og nøkternt botilbud for asylsøkere mens de venter på svar på asylsøknaden sin. Hva slags mottak barna får tilbud om å bo på, avhenger av hvor de er i søknadsprosessen, hvor gamle de er og om de har spesielle behov.

I ankomstfasen tilbys de plass i transittmottak for gjennomføring av helseundersøkelse og asylintervju. Etter det får man tilbud om plass i ordinære mottak. Familien bor sammen, enten på mottaket (sentralisert) eller i tilhørende leiligheter/hus (desentralisert).

Barna som kommer alene til Norge som enslige mindreårige asylsøkere og er mellom 15 og 18 år får tilbud om å bo på egne avdelinger for enslige mindreårige asylsøkere ved asylmottak, som er døgnbemannet. Omsorgsansvaret for barn som kommer alene avhenger av hvor gammelt det er. Er barnet over 15 år, har utlendingsmyndighetene omsorgsansvaret. Mens de under 15 år får tilbud om å bo på omsorgssenter, under barnevernets ansvar.

ENSLIGE MINDREÅRIGE ASYLSØKERE

Jeg har kommet til Norge, og folk spør meg noen ganger: Hvordan kom du til Norge? Har du familie?

For eksempel for en uke siden spurte noen meg om dette. De spurte meg om familien min.

Jeg sa at jeg ikke hadde familie her.

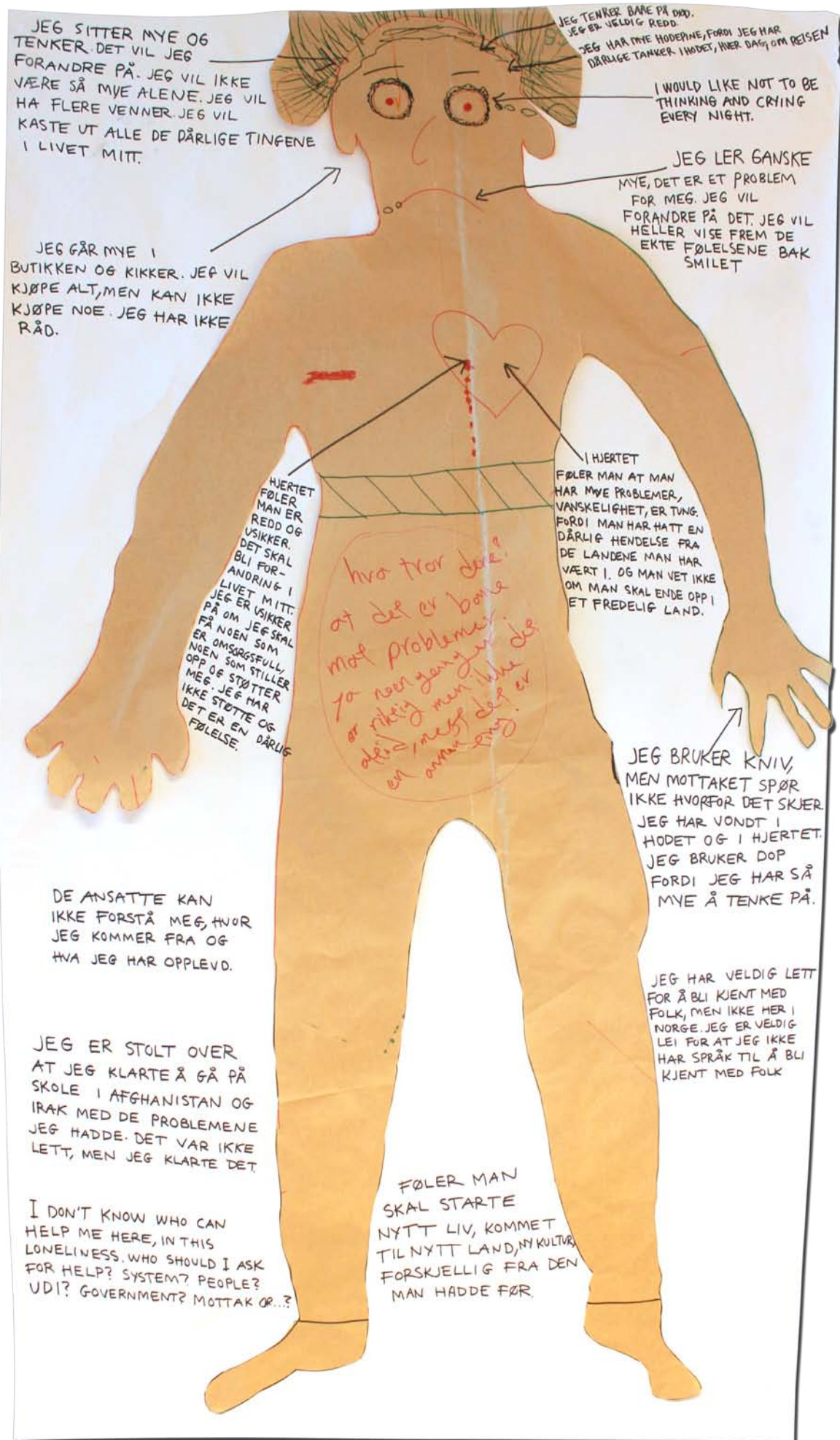
De sa: "hææ? har du ikke familie?"

De sa "stakker barn, du har ikke familie."

Den dagen ble jeg veldig lei meg. Når noen snakker om familie og sånn blir jeg veldig lei meg. Ingen familie, du er helt ny, kjenner ikke folk, kultur, ingen venner, kjenner ikke maten... Det er veldig vanskelig i begynnelsen. Nå også, jeg har bare bodd her ett og et halvt år...

Gutt 14

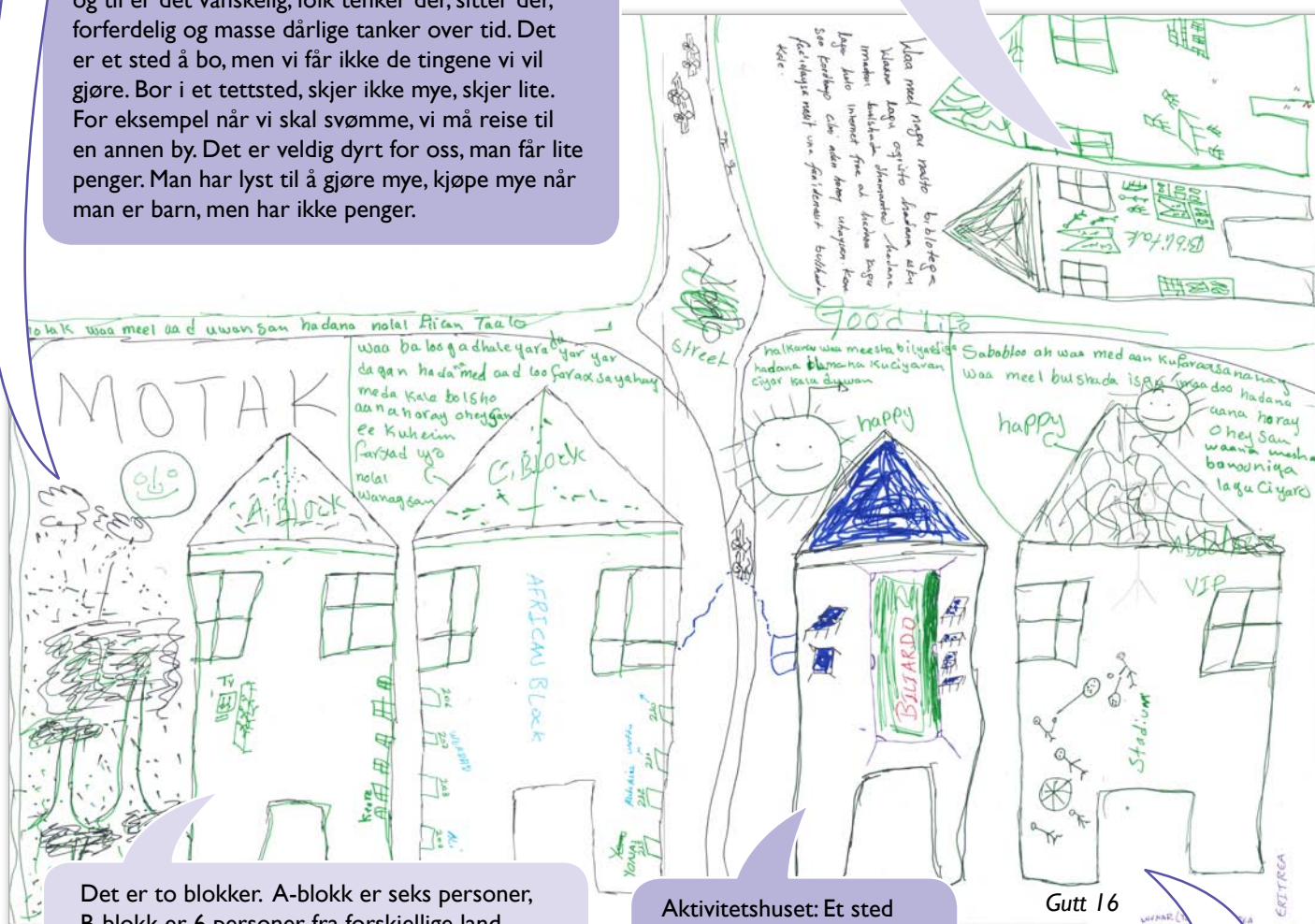
Enslige mindreårige asylsøkere

Enslige mindreårige asylsøkere er barn og unge under 18 år som kommer til Norge uten foreldre eller andre omsorgspersoner og som søker norske myndigheter om asyl. De er spesielt sårbare fordi de er på flukt og kommer alene til Norge. Alle trenger beskyttelse, omsorg, trygghet og oppfølging. Denne gruppen asylsøkere har andre behov og rettigheter enn voksne asylsøkere. UDI har omsorgsansvaret for de som er mellom 15 og 18 år, mens barnevernet har ansvaret for de under 15 år. Antall enslige mindreårige som søker asyl i Norge varierer fra år til år, men det er en viss stabilitet i fordelingen på alder og kjønn. De fleste er gutter i alderen 15-18 år. De kommer hovedsakelig fra land som er preget av krig og konflikt, som for øyeblikket (2013) er Afghanistan, Somalia og Eritrea.

Trær. Jeg ser på dem fra vinduet. Også snør det.

Mottak er et bra sted å bo. Folk har et godt liv. Av og til er det vanskelig, folk tenker der, sitter der, forferdelig og masse dårlige tanker over tid. Det er et sted å bo, men vi får ikke de tingene vi vil gjøre. Bor i et tettsted, skjer ikke mye, skjer lite. For eksempel når vi skal svømme, vi må reise til en annen by. Det er veldig dyrt for oss, man får lite penger. Man har lyst til å gjøre mye, kjøpe mye når man er barn, men har ikke penger.

Bibliotek: Et sted å lese. Man leser bøker, blar opp i aviser, møter nye folk. Masse unge gutter som kommer der, og alle forteller sin historie. Sitter mest og leser, har datamaskin og internett. Det har vi ikke på mottaket.

Det er to blokker. A-blokk er seks personer, B-blokk er 6 personer fra forskjellige land. Blokkene er kun for mindreårige. Det er positivt. De som bor der er glade for å bo der. Fordi det er et sted å møte folk fra forskjellige land og lære forskjellige kulturer. Vi snakker sammen, lærer hverandres kultur, og sitter med dem. Til slutt koser vi oss sammen og respekterer hverandre og tar hensyn til hverandre.

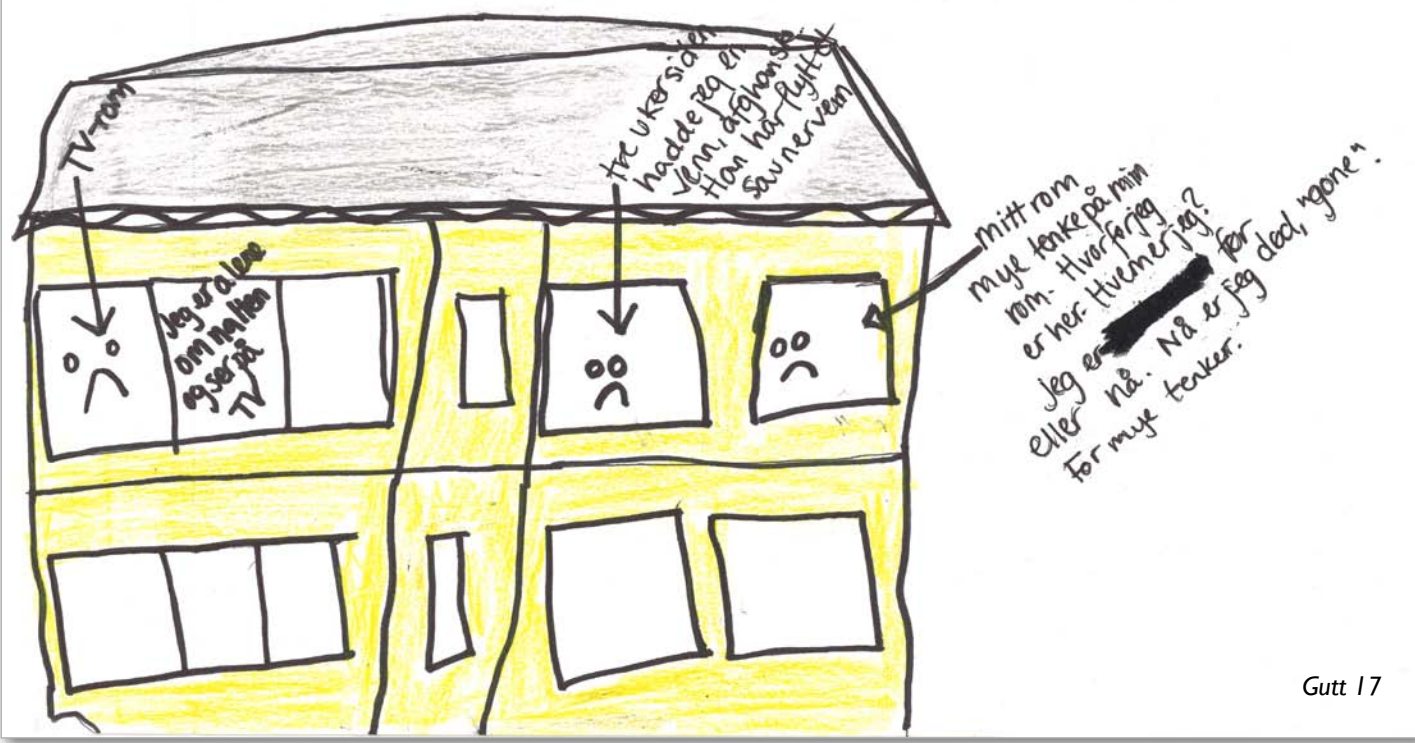
Aktivitetshuset: Et sted vi møtes. Skjer mye, vi spiller. Gjør forskjellige ting, mye morsomt. Barn og voksne kommer dit. Vi spiller biljard, bordtennis og snakker sammen. Alle snakker norsk og det er åpent til klokken 23.

Vi spiller fotball. Et sted alle kommer og får lov til å spille fotball. KUN fotball, ikke volleyball, ikke tennis. ALLE har lov. Alle.

Artikkel 3 Til barnets beste
 Alle saker som angår barn, skal ta hensyn til hva som er best for barn.
Artikkel 4 Landets ansvar
 Hvert land har ansvaret for at alle barn får sine rettigheter oppfylt.

Jeg kom til Norge.
 Jeg hadde masse problemer. derfor jeg kom her.
 Jeg kunne ikke å bo der i Afghanistan - Fordi der er ikke sikkerhet. Første gang komme jeg til Iran og jeg har bodde om 5 år der. Iransk folk er Rasist også jeg hadde ingenting for eksempel Dokumenter. Jeg bør å komme ut av Iran. Jeg Har tenkt med selo og det er bedre å komme i Norge
 Jeg har tenkt på. Norge har god mennesker og ikke rasist. Jeg liker å bo her, men jeg bør på Mottak og det er kjedelig å bo på mottak - Fordi de som jobber på mottak at dem snakke ikke bra

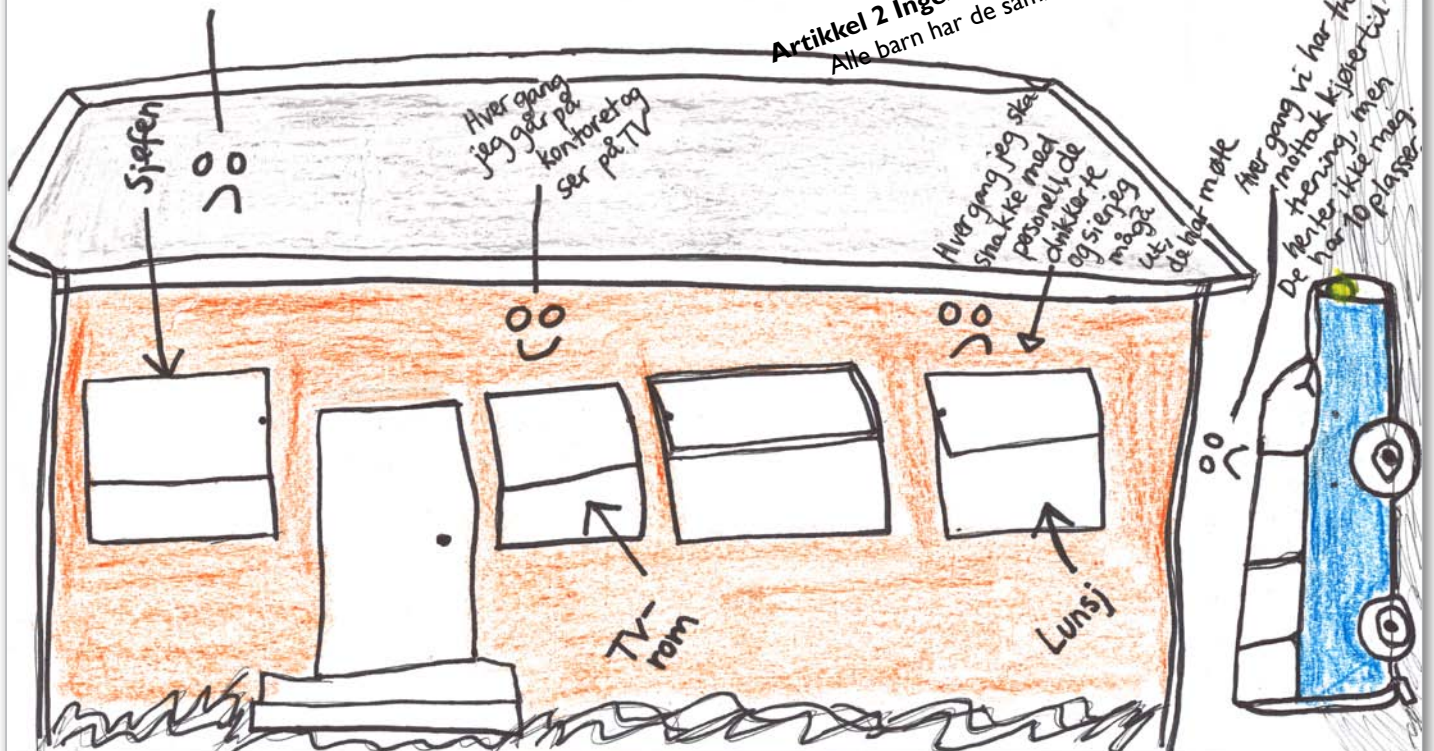
Med meg for eksempel når jeg går på kontoret
 Og skal snakke med dem, men dem bare sier
 Kan du gå ut vi har møte, men de har ikke møte
 De bare sier sånn. De bare drikke kaffe og spise.
 Da blir jeg veldig trist og føler føler eg alene.
 Det er kjempe vanskelig for meg. Jeg liker ikke at
 Dem gjøre sånn med meg. eller går jeg på rommet mitt
 Og tenker på familien min. Jeg gråter mye på rommet
 Mitt. Jeg tenker på dårlig tings at bruke leniv
 Og sår kroppen min. da finne jeg veldig vondt. De
 Som jobber på måttak. kanskje deler ikke meg, men jeg liker
 De som jobber på måttak. Jeg prøver å snakke med dem,
 Men dem vil ikke. Jeg ønsker å få posilio og beher.

Gutt 17

Artikkel 1 Alle barn under 18 år
 Alle som er under 18 år er barn.
Artikkel 2 Ingen forskjellsbehandling
 Alle barn har de samme rettighetene.

Hører ikke på meg

MIN DAGBOK

Hi my name is [redacted], I live in [redacted].
Is a small town where nothing else to do,
but I try not to lose heart.

Usually my morning starts with a knock on the door,
I open my eyes and see a (smile falsely) lying smile staff.
Do you think I have a good morning?

I do not want to upset you, but there is no :(

After that, I try to relax and go into the shower.

The following is my job to feed themselves, because I'm used
to that I cook it at home is not much fun.

Then I go to school, where I think the teacher Nazis as
constantly ignore my questions at all understand Swedish.

To be honest I do not like to go there! but if I go I was fined.

After school, I usually go to the library and surfing the
Internet, because there is only pleasure.

finished I go home, if that place can be called?!

I was lucky with the neighbors as they 80% adequate people.
While in the camp, there are those people who play billiards legs
and feet are washed in the toilet.

Maybe I'm stupid and I'll never understand them...

We are not at home is the Internet, is not a gaming console,
not even Board Games.

Can Norway and good country not only for the people who live
in such conditions.

I think this is not a life when you're a dog leash tied and
forced to do someone else's team.

A person who lives a life like there is no development, because
he sees the world only another (only) that he show,
such a person will not benefit the country, and will only
be ballasted. God forbid one month I find myself at home,
although there is not so good, but you're going my way...

En alvorlig stor melding

Fra barn som søker asyl i Norge

Jeg sier at jeg er ny i Norge, de må være snille. Jeg er ikke vant til regler og sånn. Ingen har sagt til meg at jeg må legge meg klokken ni, ingen har sagt det til meg på 13 år. Plutselig kommer jeg her og de sier vi skal spise middag nå, gå nå, osv. Jeg sa at de tingene må dere være snille mot oss på. Vi må selvfølgelig vise dere at dere gjør masse bra, og at vi tenker at vi skal hjelpe dere.

Gutt 14

Først må det være sånn, at når jeg kommer på et hus, må de fortelle meg og forklare meg at på det huset er det regler. Hvis du lar være å gjøre sånn, gjør vi sånn. De som kommer ny til Norge vet ingenting.

Gutt 14

Artikkel 12 Å si sin mening

Alle barn har rett til å si det de mener og at de skal bli hørt på.

Artikkel 13 Få og gi informasjon

Barn har rett til å få og gi informasjon.

Det var vinter og jeg hadde ikke ull. Jeg spurte kontaktpersonen min og han ga en jenteulltrøye til meg. Jeg tok den på meg og gikk på trening. Alle så på meg, og spurte hvorfor jeg hadde tatt på jentetrøye. Jeg sa "hæ?" jeg visste ikke at det var jentetrøye.

Gutt 14

Det er lite personell. Vi er mange gutter. De er bare ti til sammen. To hver dag og en hver natt. Vi er 30 gutter. Det som hadde vært perfekt var om de hørte på oss.

Gutt 17

Jeg fikk ikke vite noe om hva vergen var da jeg møtte han. Han sa bare at de tingene pass og sånn, han var for det. Etterpå intervjuet, vergen spurte UDI om de skulle aldersteste meg. Han som intervjuet meg sa at jeg var 14 år gammel. Men vergen min spurte igjen om alderstesting. Vergen vår var alt for... spurte om skostørrelse og sånn. Hvis du er 14 år gammel du har liten fot og 20 år gammel større fot.

Når man kommer til Norge må man få en tolk for å vite at vergen er der bare for å hjelpe deg. Det fikk jeg ikke vite. Jeg fikk ikke vite noe om hva vergen var da jeg møtte han, bare at han var der for pass og sånn.

Gutt 14

Noen av de ansatte som jobber på mottak er helt forferdelig. Det var en, han var fra Nord-Norge. Når vi skulle spise middag sa han: Kom hit, drittunger! Han var skitten. Og han laget mat. En av oss så at han kastet snus med hendene og klappet en hund, og så laget han middag. Når han sa det til oss var det ingen av oss som spiste maten.

Gutt 19

Jeg har en dårlig verge. To verger har tretti gutter. Hun husker ikke navnet mitt. Jeg trenger en verge som kan hjelpe meg. Hjelpe meg å si til UDI at jeg ikke sover, ikke går på skolen og ikke spiser. Jeg har aldri møtt advokaten min, og vergen sier at jeg har en dårlig advokat. Jeg bruker kniv, men mottaket spør om ikke hvorfor det skjer. Jeg har vondt i hodet og hjertet. Jeg har gått på dop fordi jeg har for mye å tenke på. Krangler med mottaket. Mange som bruker kniv. Jeg har ingenting å gjøre, tenker bare på kniv og død. Noen må hjelpe meg.

Gutt 17

Men jeg vil like å gå på skole. Nå kan jeg ikke gå på skole fordi jeg ikke klarer å høre på lærerne, fordi jeg ikke klarer å tenke. Mottaket trekker penger hvis jeg ikke går på skole eller ikke kommer hjem. De spør ikke hvorfor, bare trekker penger.

Gutt 17

De er veldig strenge. Alderstesten. Jeg måtte ikke ta den. Sjekke tennene og håndledd. I Afghanistan og Pakistan i løpet av ett år har jeg vasket hendene to ganger. Jeg har spist alt mulig, ingen sa at det var bra for tennene eller ikke. Jeg har en onkel, jeg var ti år og bygget hus og jobbet med han.

Gutt 14

De spurte hvor gammel jeg var. Jeg svarte jeg var så gammel. De sa at det var første gang de så en afghaner så høy og så ung.

Gutt 14

Jeg fikk 100 kroner i ukepenger. I helgene hentet de to eller tre brus, det var masse folk der. Åtte stykker. De hadde tre brus, og delte. Chips koster 11, og det koster 6 kroner for en bolle chips. Du fikk en liten bolle for lørdag og søndag og kunne velge selv når du ville spise den. Tannkrem, sjampo og deodorant og alt du trenger for 100 kroner i uken.

Gutt 14

De trekker mye penger. Jeg får 1000 kroner hver 15. dag, fordi jeg er Dublin. Andre får 1500. De trekker 50 kroner for ikke gå på skole, hver dag. Vaske også. Jeg går ikke på skole, og de trekker alle pengene mine. Jeg har ikke penger til mat. Jeg sitter på rommet, ikke spise. Jeg blir død på rommet.

Gutt 17

Man bør snakke med barn fordi de søker asyl. Jeg var veldig sliten når jeg snakket med de hos politiet. Jeg hadde reist veldig langt og visste ikke hvor jeg var. Det kom to voksne og sa at jeg skulle være med de til Hønefoss og så noen dager etter skulle jeg på intervju. Alle barn burde få si det de mener til UDI når de skal søke asyl. Det kan være greit at advokaten sier hva du mener også, fordi kanskje de vet den rette måten å snakke på.

Gutt 16

Maten var en dag sånn, en dag sånn og en dag sånn. Jeg likte ingen av maten, fordi jeg var ny. Den maten de spiser her er den maten de spiser i Pakistan når de er syk. Uten olje, lite olje, lite salt, pepper og lite krydder. Jeg spiste mat og hadde en stor chili. Innen tre dager en sånn stor chili var ferdig. Vi spiste veldig mye chili, nå spiser jeg bare pepper. Nå sier jeg bare, det går fint, jeg blir mett. Jeg lukker øynene og spiser. Jeg trenger bare å bli mett, jeg trenger ingen smak.

Gutt 14

” I am a boy from Iran.

A normal boy with normal wishes. With normal hopes. But my life was a dark life and it is in my mind now and forever I think. But I swear to Dear GOD that it wasn't my fault. It Wasn't My Mother and My brother or my dead sister's fault. Maybe someone write this before I was born. I don't know when it starts and it doesn't matter. I know so many people and so many refugees who come outside for earning some money and send back to motherland and have fun in Europe. The System in Norway compare ME with other people. They don't Know who is right and who telling the THRUTH, but I know. I know I'm not joking... I'm not playing with my life. If you search about Iran you can get some information about price. About how much money we spend to come outside. I don't know about everyone, even everybody who comes from Iran. But for me and my family it's not like that. I ask from System to understand me. Me ... my brother ... and my mother are in serious danger (specially my mom). Because she was lone a house and she break the deal for get back money and move me out. Imagine it; I don't know where she is now. I swear to GOD it's too bad feeling when you don't know where your mother is. Is she alive or not.

Sometimes I remember some memories, some bad things that happened to me in Iran. The Personnel's of regime ... cruel people who don't know what kindness is. I remember they come to my mother's house and hit my mother, hit me, and take everything they want. Insults, insults, hit, cruelty.

I don't even have a good father to save me and my family. The best reason that my sister now is dead is my father. Because we think he told regime what she did. Because we saw him hit my sister and bring her out with himself and after..... Never I see my sister. A young girl who try to stop the bad works. My Brother is also a journalist. He has a Weblog, he singing also against the bad regime. For freedom. For free breathing. He also speaks in one political channel and explaining the regimes work. Telling some news about new bad things that happened in Iran.

I heard about so many artists, comrades, reporters, and young boys and girls who try for freedom that they go to PRISON. Some famous prison that is like a HELL. Evin, Kahrizak and so many prisons were many people died. Maybe my sister is one of them.

There is many more things that I want to say, but if I say, what is going to happen? I said these things to this system. I come and ask for help but what they did to me? I'm tired. I can't wait for answer. I can't wait even a couple of month. But now I see that my brother have waited here 3 years. Why? But he is still working.... still singing.... still Fighting.

I was wishing that this system want to help me. But they didn't. They say we don't know if you are telling the truth or lying. But I know it. My family knows it. What can I do? I see so many people and I'm talking with them and they say we come for money. We come for have a good life. Have fun but they get positive. But me... I came to save my self.... And try to save my mother... try for freedom like my brother and my death sister... Like strong men and women who fighting for freedom. THE FREEDOM FIGHTERS. Now I feel I hate these liars. These peoples who put me in more troubles. In this situation that I must just waiting, maybe positive maybe negative... maybe deport ... nobody knows. I'm scared... for myself... for my brother.... And most for my MOTHER. Everything I have.

And now I don't know who can help me here. In this loneliness. Who should I ask for help? System? People? Udi? Government? Mottak or

VENTETIDEN I NORGE

Like lett som man kan spre glede, kan man også miste den. I tiden mens vi bodde på asylmottak opplevde vi både å få glede, spre glede, men dessverre også å miste glede.

Vi flyktet alle fra hjemlandet vårt - noen med foreldre og søsken, andre av oss helt alene. Det var vondt å miste venner og familie og komme til et nytt og fremmed land. Vi kommer fra land hvor familie betyr mye. Derfor var kontakt med andre mennesker på mottaket viktig. «Jeg var ensom uten familie på mottaket. Jeg gråt på rommet og det var vanskelig å prate med de som jobber på mottaket».

Mennesker er ikke trær - vi trenger kontakt med andre for å vokse og være glad. Dessverre opplevde vi flere ganger at de vi brydde oss om ble borte. Enten ved at noen ikke fikk bli i Norge eller at de måtte flytte til et annet mottak. De andre man bor med på mottaket blir som familie, da er det trist å se de dra. Noen ganger var det vi som måtte dra. Vi ble flyttet fra mottak til mottak og ofte forstod vi ikke hvorfor.

Vi prøver å glemme vonde opplevelser og vi prøver å tenke på framtiden og fortsette med livet. Men hver gang noen på mottaket får avslag tenker man: «Den beskjeden kan komme til meg også. Hva skal jeg gjøre da?» Når venner blir deportert, blir man trist og føler dårlig samvittighet for at de må returnere når du får bli. Du vet du er heldig, men likevel føler du deg dårlig. Og blir ensom igjen.

For å prøve å glemme, var vi ofte med på aktiviteter. På mottak pleide man bare spise, sove, sitte og ikke noe annet. Så man tar alle mulighetene man får. Vi var glade da vi var på tur, spilte fotball eller var på Tusenfryd på sommeren. Da fikk vi en liten del av barndommen vår tilbake.

Det var også bra ting i vår ventetid. Vi tenker på de gode menneskene. For eksempel noen av dem som jobbet på mottaket og som vi merket virkelig brydde seg om oss. "Jeg var glad i å lese, men fikk ikke låne bøker på biblioteket siden jeg ikke hadde norsk personnummer. Men en mann som jobbet på mottaket pleide å låne bøker til meg. Vi ble venner og jeg har kontakt med ham fortsatt." Mennesker som brydde seg var så viktige. De ga oss glede.

Vi gjorde også ting selv for å skape glede i ventetiden. "Jeg likte å danse for å få meg selv til å være glad. De fleste gangene jeg er sur, holder jeg det inni meg. Hvis jeg lar det gå over i dansen min, blir det bedre." Vi leste også bøker. Det å bruke fantasien og drømme seg bort, det hjalp. Det var bedre enn å tenke.

Nå bor ikke vi på asylmottak lenger, men vi vil at barn som nå bor på mottak skal få være som andre barn. Vi vil at deres ventetid skal være fylt med glede. Et ordtak sier: «Hvis du vil ha en langvarig glede, må du spre den til andre.» Hvis man bor på mottak og blir behandlet bra, så husker man det. Gode opplevelser husker man og det gir glede.

Gutt 20, Gutt 19, Gutt 15, Gutt 13, Gutt 11

Ventetiden i Norge

Barn som søker asyl i Norge bor på et asylmottak mens de venter på svar. I dag bor det nesten 4000 barn på asylmottak, noen venter på svar, noen har fått avslag mens andre venter på å bli bosatt i en kommune. Det er mange forhold som virker inn på hvordan disse barna har det. Noen barn bor sammen med familien sin, mens andre bor helt alene. Felles for disse barna er at de er i en uavklart livssituasjon, der familienes fortid med oppbrudd og flukt, ventetid og en usikker fremtid påvirker dem. Enkelte bor kort tid i asylmottak, mens andre tilbringer flere år av sin barndom i det som er ment å være et frivillig og midlertidig botilbud med enkel standard.

Barnekonvensjonen gir alle barn i Norge rett til en trygg oppvekst, i et godt miljø, med tilgang til helsetjenester, skole, omsorg, lek og fritid.

Artikkel 4 Landets ansvar

Hvert land har ansvaret for at alle barn får sine rettigheter oppfylt.

Artikkel 6 Rett til liv

Alle barn har rett til å vokse opp.

Artikkel 12 Å si sin mening

Alle barn har rett til å si det de mener og at de skal bli hørt på.

Artikkel 13 Få og gi informasjon

Barn har rett til å få og gi informasjon.

DETTE ER VEIEN VÅR
FRA VI KOM TIL NORGE
OG TIL VI FIKK OPPHOLD.
OPPOVERBAKKENE ER
TUNGE, MENS NEDOVER-
BAKKENE ER LETTERE.

Gutt 19, Gutt 21, Gutt 11,
Jente 15, Jente 14

Her bor vi

Jente 12

Artikkel 2 Ingen forskjellsbehandling

Alle barn har de samme rettighetene.

Artikkel 3 Til barnets beste

Alle saker som angår barn, skal ta hensyn til hva som er best for barn

Artikkel 27 Leve bra

Barnet har rett til å leve på en god måte.

Foreldrene, eller andre som har ansvar for barnet, har ansvaret for å sikre det som er nødvendig for barnet. Landet skal hjelpe foreldrene.

For 3 år siden når jeg kom til Norge for første gang, jeg likte faktisk de øynene mine så. Jeg nøt å se snøen med den fine hvite fargen sin. Jeg likte den kalde vinden. Jeg viste ikke hva jeg skulle tro om landet, men nå kan jeg gi en konkret beskrivelse om Norge. Naturen er det jeg elsker mest. Den første dagen så jeg faktisk en elg i skogen. Etter det ble jeg enda mer glad. Familien min tenkte ikke på det. Jeg tenkte om de hadde ikke tid til å se det positive fordi de var bekymret og usikre om fremtiden vår. Dagene gikk og jeg begynte å gå på skole. Denne skolen var for dem som kunne ikke hørsk.

Jente 15

Jente 5

Etter vi har ventet så lenge på å få svar, begynte vi å føle at vi ikke lever. På grunn av at vi ikke vet hva vi kan gjøre, om vi får lov til å bo her eller ikke og om vi kan fortsette på skolen eller ikke.

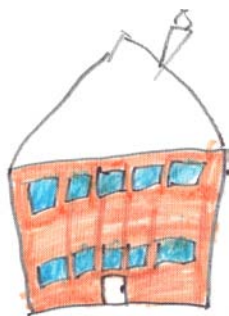
Hvis vi kunne snakke med Jens Stoltenberg, hadde vi sagt til han at han må snakke med udi for at vi skal få (opphold)!!

Vi har masse drømmer, det viktigste er å ha en god framtid og god utdanning. Hvis jeg fikk oppfylle tre ønsker ville jeg de skal være:

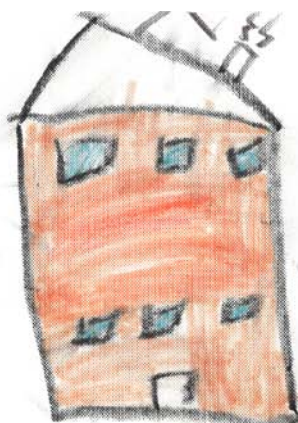
Få opphold

Et fint hus som vi kan kalle for vårt.

En god utdanning.

Gutt 9

Gutt 9

Gutt 9

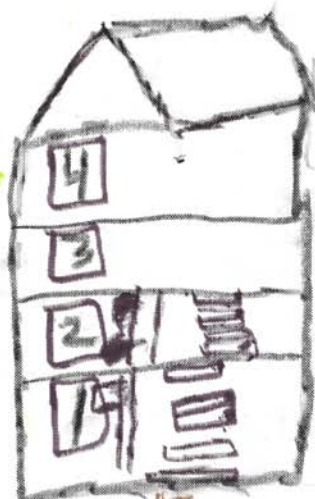
Jente 9,
4,5 år mottak

Man er ikke alltid glad når man bor på mottak, men vi smiler litt.

Jeg bor i andre etasje med gang, dø, soverom og stue. Etasjenummeret står på dørene. Det er 4 etasjer, og 21 personer tilsammen i huset.

Jeg har bare med mamma på kartet. Pappa er ikke her. For å få han med måtte jeg tegnet et kart over hele Pakistan.

21 stk bor her

Falestina

Ethopia

pakistan

Irak

Mamma

Fotball

Fritidsklubb

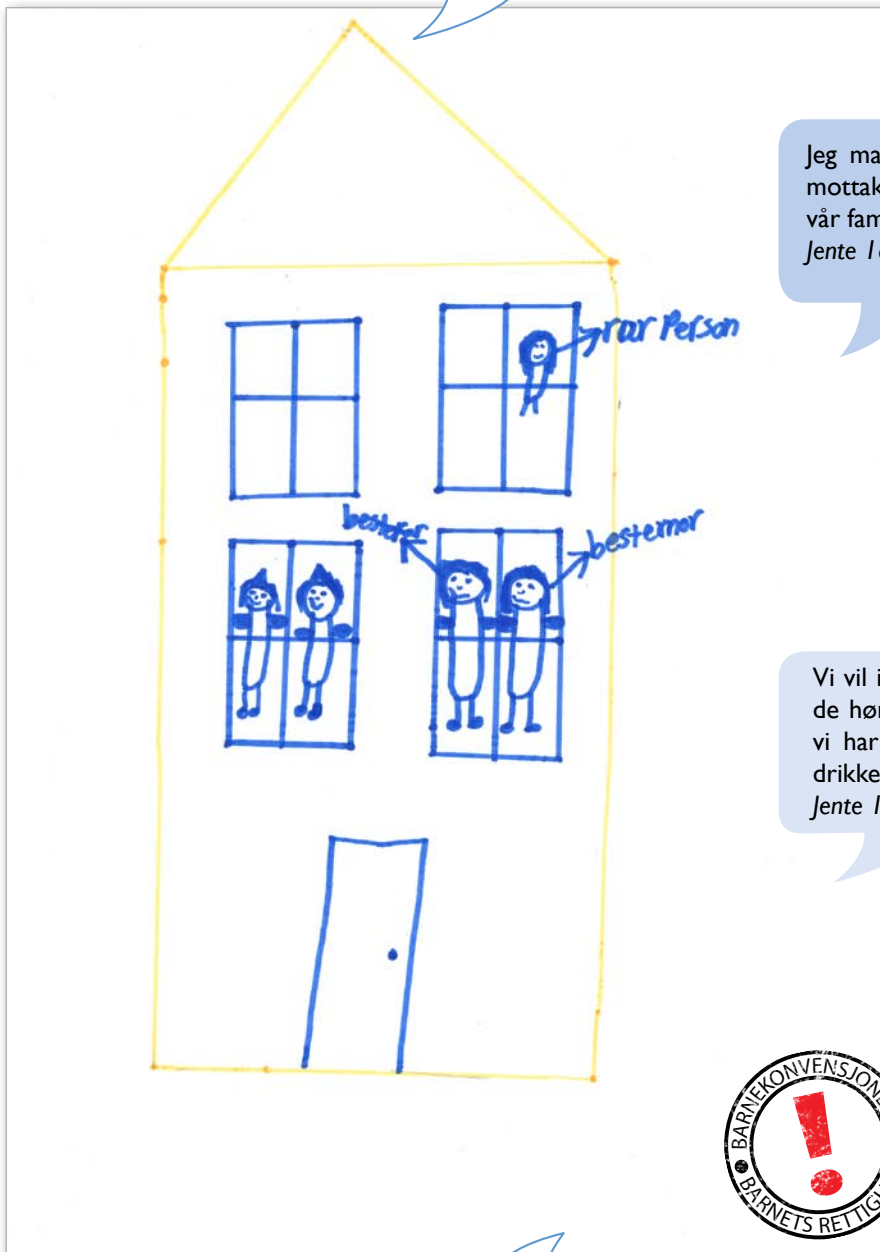

Jeg er mye på skolen. Men ikke lørdag og søndag. Eller jo, fordi jeg spiller fotball. Jeg er mest ute, men noen ganger er det noen store der så da får vi ikke lov!

Gutt 11

Vi trenger større hus. Vi er seks barn, tre små, en som er fem måneder, en som er tolv måneder og en på seks år. De skulle hatt et eget rom hvor de kan leke. De får ikke mye frihet av det lille hus vi har. Det er bare to rom, vi er seks barn og to voksne. Kjøkkenet er enda mindre, det er som en vanlig gang. Rommene er veldig små. Det er ingen som får privatliv. Ingen får tid alene. Hvis jeg vil jobbe med lekser, er det lillesøstre som leker, lillebror som gråter. Får aldri konsentrert meg. Må vente til de

sovner klokken ti før jeg kan gjøre lekser, og så kommer jeg trøtt på skolen dagen etter. Lillesøster må sove i stuen. Hun et ett og et halvt. Han på seks år må sove med babyen. Og han gråter mye, så lillebroren min er alltid trøtt på skolen. Jeg deler rom med min lillesøster og lillebror. Og vi har ikke trapp hvis det er brann. Vi må bare kaste ned en madrass. Som mottaket sa, det gjør ingenting å brette en fot, vi må bare hoppe.
Jente 16

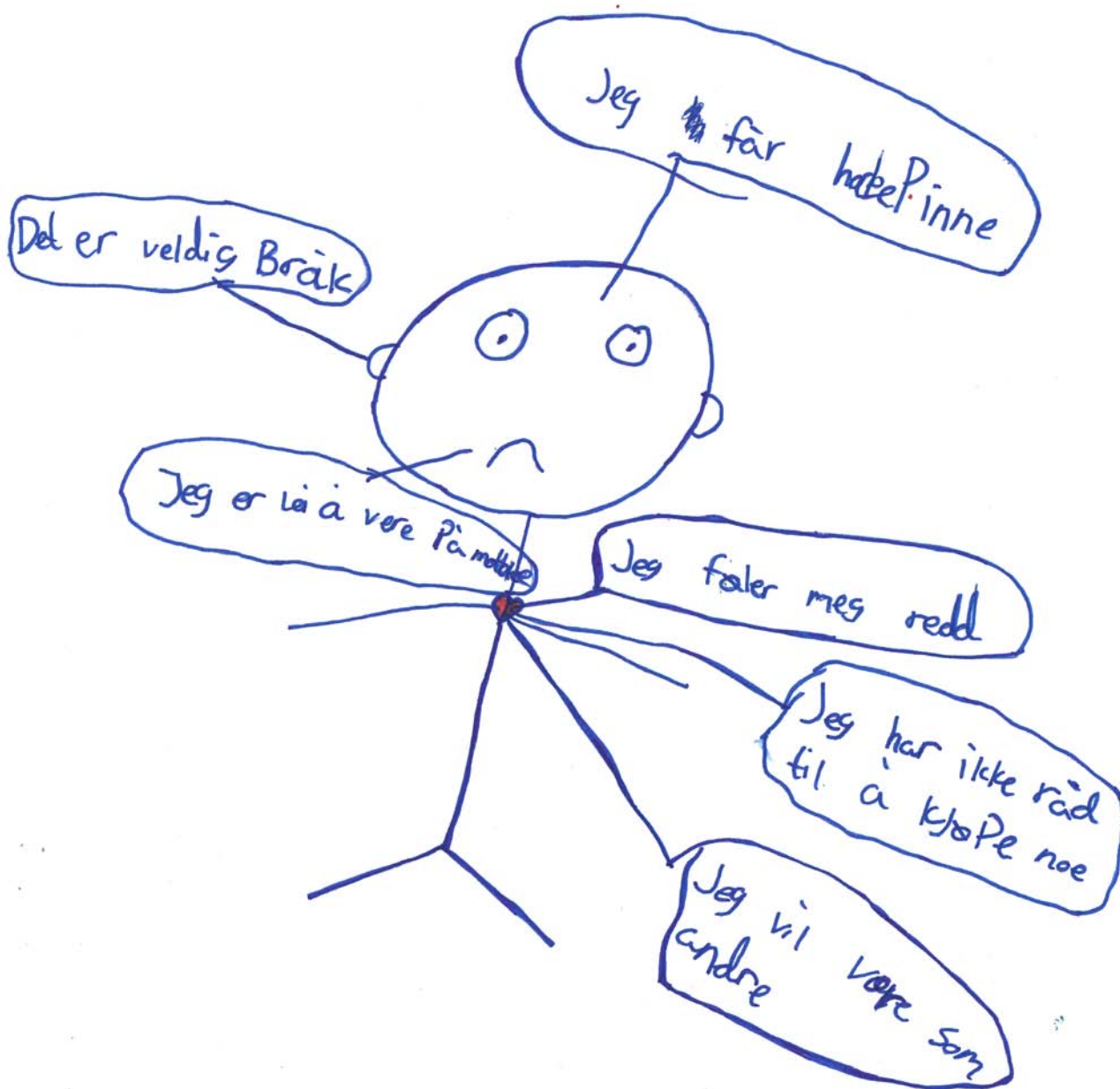
Jeg mangler pc og internett. På andre mottak har de lov til å ha internett, men vår familie får ikke lov til å ha nett.
Jente 16

Vi vil ikke bo med dem vi bor med, for de hører på musikk til klokken fem, og vi har skole. De under bor alene. De drikker mye, og lager mye bråk.
Jente 16

Jeg savner en vakt der jeg bor. For det skjedde at en mann døde, han ble drept med kniv, der venninnen min bor. Så det er farlig, jeg har panikk når jeg går fra henne sent om kvelden.
Jente 16

Artikkel 16 Privatliv
Alle barn har rett til privatliv.
Artikkel 24 Helse
Alle syke barn har rett til den beste medisinske behandling staten kan gi.

Kirkeasyl

Hei jeg heter [redacted], jeg er [redacted] år og kommer fra [redacted]. Moren min heter [redacted] og broren min som er [redacted] år heter [redacted]. Foren min heter [redacted]. Han er død nå, han vart drept i en krig. Jeg trives her i Norge, jeg har fått veldig mange venner og de elsker å være sammen med dem, og det beste er at jeg kan gå på skole trykt, i lande mitt tør ikke jeg å gå til skolen engang. Det er på grunn av at hver gang jeg skal gå til skolen er det mange slemme folk som står i en lang rekke bortover. Dem har litt mellomrom da, og det samme på den andresiden av veien. De mennene er dem som krige mot oss, jeg synes det er skummelt, dem står ikke bare på skole veien dem står andre plassa også. Dem står med pistol i handa heile tiden, dem har skøtti noen barn og voksne sellom det ikke er krig. Jeg synes det er fært å være i lande mitt. Jeg trives mer i Norge, jeg er redd for å reise tilbake til [redacted].

0

jeg har det bra i Norge, men ikke alt er bra. På grunn av at jeg bor i kirkeasyl, jeg har det veldig bra i kirka. jeg får det jeg trenger, men for mamma er det litt vanskelig hun må være inne heile tiden. Det eneste gangen hun for lov til å være ut Det om julaften, 1 julaften og andre julaften. De andre dagene er hun i kirka. jeg tror ikke at mamma synes at det er godt å være inne heile tiden, men hun har ikke noe valg viss hun går ut kan politie ta henne, og sener de oss ut av lande å det vil ikke mamma, jeg vet at mamma ikke tenker på seg sjøl men at hun tenker veldig ofte på oss. Hun har hatt veldig vondt i hode og sånt. Jeg er redd for å miste mamma også. jeg vil ikke ha det sårn jeg vil ha det mye bedre, jeg skulle ønske at vi fikk vårt eget hus i [redacted] gå på skole og være sammen med venner som liker å være sammen med meg. jeg trives i [redacted].

0

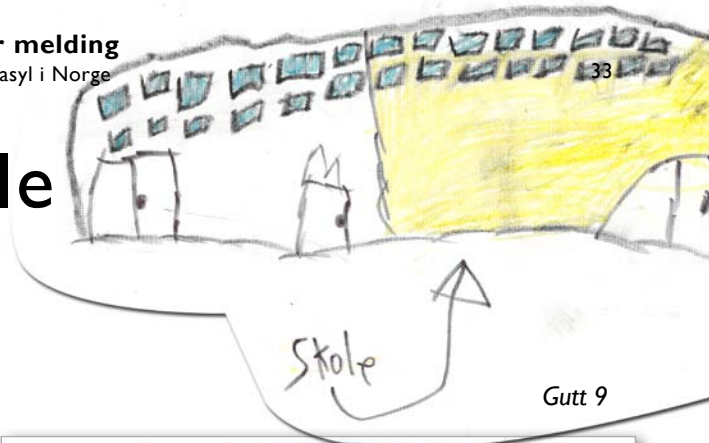
Hilsen [redacted]

han følte at det var litt vanskelig og forstå det de andre sa.

Jente 11

Skole

Gutt 9

Veldig vanskelig på skolen. For eksempel på skole i Pakistan, når du er alene snakker noen med deg. Men her på skolen, sitter jeg alene og ingen bryr seg. Jeg personlig prøver veldig mye. Jeg bryr meg ikke om folk bryr seg om meg eller ikke. Nå skal jeg bo i Norge, og skal jeg alltid være alene og ikke bli kjent med folk? Det er ikke bra. Jeg må alltid prøve. Det er vanskelig. Veldig vanskelig.

Noen ganger har folk sagt til meg at jeg er "sånn, sånn, sånn", men dette er en følelse jeg har inni meg. En afghansk følelse. Den er inni, og den kan jeg ikke ta ut. Det er flaut å snakke, og jeg tror de tenker at jeg ikke kan snakke.

Det er typisk norsk kultur, eller vet ikke. Når en person er alene... jeg har skjønt at hvis jeg ser en person alene, skal jeg aldri la han eller hun være alene. Det er veldig dumt. Jeg opplever det overalt! I Afghanistan er det veldig sånn at de er høflig med hverandre.

Gutt 14

De i klassen er okay. Men jeg har en følelse om at hvis jeg går og snakker med en at jeg kommer til å snakke feil. Kanskje dere snakker på en måte, og vi snakker på en annen måte. Jeg vet ikke hvordan dere snakker, jeg har aldri hatt norske venner.

Gutt 5

I friminuttene var jeg alltid med min venninne fra Palestina! Jeg var alltid med henne fordi hun var lik som meg, og hadde samme situasjon, og hadde noe annet enn norsk språk. Det var gøy at hun lærte meg arabisk. Og hun fortalte meg hvordan det var i en norsk skole fra hennes øyne.

Det er veldig mye mobbing på skolen. Plutselig når jeg kom inn i bildet begynte de å hate meg også, fordi de hatet venninnen min. Folk liker ikke venninnen min fordi hun alltid svarer når folk slenger til henne at hun er muslim. Jeg sa til venninnen min at mange hatet henne. Men jeg bryr meg ikke om hva de synes om henne. Når jeg var med henne, så kom folk og kastet vann på hodene våre, fordi vi var muslimer. Hvis du sier det til læreren sier han bare "pyse" til oss.

Jente 16

Jeg hadde lang skolevei. Jeg hadde ikke råd til å gå på skole. Skole var min drøm.

Gutt 19

Å begynne på norsk skole var det verste jeg visste. Den tiden var bare stress. Jeg gråt, og sa ha det til vennene mine i mottaksklassen. Jeg tenkte at jeg aldri skulle klare å komme inn i miljøet, en venninne fortalte hvor vanskelig det var å få venner. Det var vanskelig fordi jeg var alene, jeg kjente ingen.

Jente 16

På den norske skole var klassen den beste. Læreren var åpen, hun gikk og tullet, og hvis det var kjedelig kom det noen med morsomme forslag. Det var ingen forskjell på gutter og jenter, alle var sammen. Jeg satt med to norske jenter, som var de smarteste. Selv om de var smarte trengte de likevel hjelp fra meg. Så ble vi bestevenner og begynte å være sammen i friminuttene.

Jente 16

Artikkel 28 Utdanning
Alle barn har rett til gratis og obligatorisk utdanning.
Artikkel 29 Målet med utdanningen
Utdanning skal fremme utvikling av barnets personlighet og ferdigheter.

Når jeg går på skolen, lærere sier at jeg ikke kan høre på musikk. Jeg må det for jeg har problemer med å konsentrere. Hver gang jeg går på skolen sover jeg og hører på musikk. Jeg tenker mye på når jeg var i Afghanistan, vil ikke tenke så mye på det.

Gutt 17

Jente 12

Lek og fritid

Artikkel 31 Lek og fritid
Alle barn har rett til hvile,
fritid og lek.

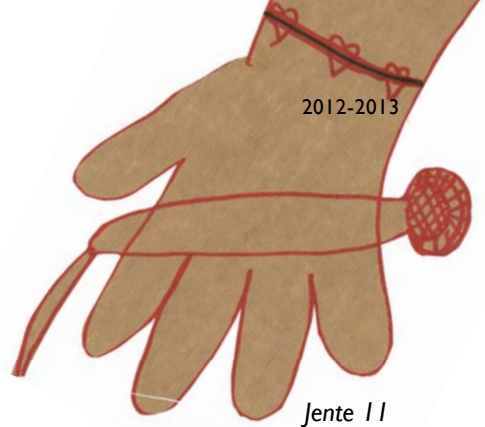
Dette er min vanlige dag.
 Jeg våkner og går å pusse tennene. Etter det
 sminker jeg meg. Jeg tar på jakken og støvse og går ut.
 På skolen snakker vi mye om helse og omsorg.
 I Det meste av fri minuttene sitter jeg på facebook!!
 Etter skolen går jeg på Volley ball trening. Jeg elsker
 volley ball, det er det som gjør livet mitt verd å leve.
 Jeg har en stor drøm, jeg skal bli verdens beste volley ball
 spiller!! Slutten sover jeg og tenker på den fine dagen.

VOLLEY BALL

KEEPER I FOTBALL

Broren min fikk ikke dra på cup til kristiansand fordi vi ikke har penger. Vi gikk til mottak, men de kunne ikke hjelpe oss. Han lå i sengen sin hele tiden og spiste ikke. Han var så lei seg. Han er den godeste på laget

Jente 9år

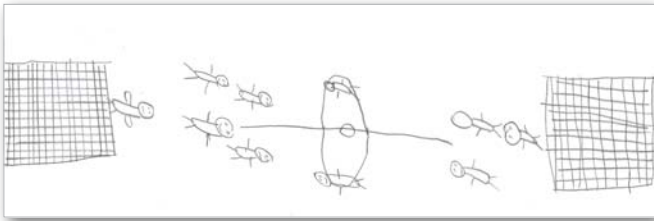

Jente 11

Begynnte på musikk skole

Jente 12

Justin Bieber
Jeg synes at han er søt, kjekt, kul, finstemme og god til å danse.

Jeg er kjempe glad i søns unger.

Jeg elsker mote, liker å være på shopping.

Jeg er kjempe glad i maten

Jente 15

Gutt 14

Jeg liker å spille fotball med familien min.

Vi fikk noen fritidsaktiviteter, men bare en gang i måneden bare. Jeg spilte fotball, men fikk ikke spille kamper. Vi kjørte en halvtime, men nesten alle sluttet siden de ikke fikk spille kamper. Jeg også. Vi kunne kun sitte på dataen en time om dagen.

Gutt 14

En uke i sommeren vi kunne gå på sånn svømmekurs, det var gøy. Da ble jeg mye flinkere enn bestevennen min som var flinkere enn meg.

Gutt 11

Hvis lege kan gi papir på at du ikke kan spille fotball eller boksing, så kan du bli med på andre aktiviteter.

Gutt 19

Det var ikke lov å spille fotball der. Og fotballbanen var langt unna.

Gutt 11

” Går på barneskole og har 2 venner. Synes det er gøy å spille fotball. Skulle ønske det var en ballbinge på mottaket. Synes det er kjedelig å bo der.

Gutt 9

Det var bare 3 pcer og veldig lite fritidsaktiviteter. Vi hadde ingenting å gjøre. Alle pcene var ledige, og jeg spurte hvorfor vi ikke kan sitte der. Vi fikk bare sitte én time om dagen. Vi hadde ingenting å gjøre og kunne bare sitte der i én time. Jeg ble veldig, veldig sint. Det var veldig rart for meg at jeg ikke kunne sitte på pc når den var ledig.

Gutt 14

Liker å lage mat. Synes det er kjedelig å bo her, men det kunne blitt bedre hvis vi hadde hatt mulighet til å gjøre flere aktiviteter og hatt mer mulighet til turer ut av mottaket.

Gutt 13

Andre gutter som er norske er veldig glade. Spiser og spiller fotball. Jeg vil også gjøre som sånne gutter. Jeg kan ikke.

Gutt 16

” Noen ganger fikk vi dra på Tusenfryd med mottaket. Det var veldig gøy.

Jente 14

De som ville spille fotball måtte selv kjøpe seg klær og sko. Det var veldig dyrt. Så om de var veldig opptatt av fotball så måtte de kjøpe seg det, i stedet for andre ting.

Gutt 19

Vi spilte fotball, bare for å bruke tid. Og bare sammen med andre på mottak, ikke med andre norske. Men da er det bedre med sånn musikk og dans, for språk og bli bedre kjent med andre.

Gutt 19

Han snakker deri med sin
mor og far. Snakker norsk
med sin bror og søster

Jeg er redd for å glemme min kultur
mitt hjemland, min familie jente 17

” Mange synes det er vanskelig å vente, spesielt foreldre. Jeg får alt på ryggen, moren min blir mye verre når hun tenker på stress. Jeg prøver å få henne til å bli glad, og tenke mindre. Jeg tenker at jeg bestemmer mye mer enn faren min, han åpner ikke øynene. Jeg fikk vite mer om barnehage, mottaket ville at lillesøster skulle begynne når hun var ett år. Men jeg sa at jeg ikke ville at min lillesøster skulle gå i barnehage så tidlig, jeg ser ting fra forskjellige sider.

Jeg følte at jeg kunne gjøre noe med det, og at det var rett. Hvis det er stress, får jeg dem til å huske positive ting med Norge. Og så liker jeg at pappa og mamma snakker om at vi skal reise og se familien vår, for vi har nesten aldri sett dem.

Og noen er i ferd med å dø. Vi mistet bestefar for ett og et halvt år siden, det var veldig trist, spesielt for min mor. Det var det som påvirket moren min mest. Meg også. Når vi snakker om bestefar blir jeg veldig trist.

I vår alder i Somalia skal man ikke være ute i det hele tatt. Det er stress med religion og sånt. Første hyttetur jeg var på alene, så var mamma stresset over at vi skal overnatte. Men pappa sa at vi måtte ha det gøy. Han var litt stresset... Og pappa får veldig mye press fra andre for om vi kan koranen og sånn. Og andre somaliske damer spør pappa hvorfor vi ikke har på oss lange kjoler, men pappa sier at vi må få bestemme selv.

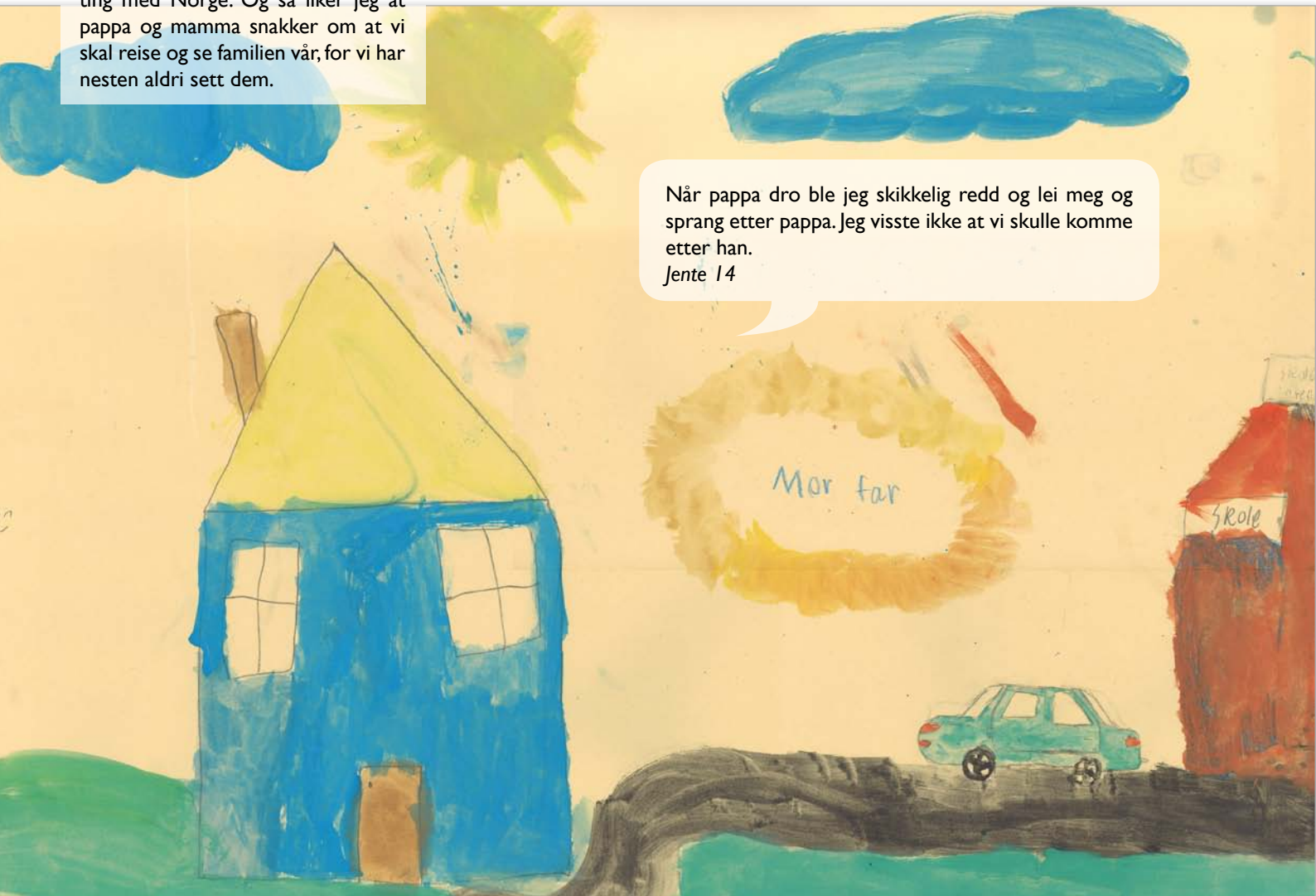
Jente 16

gutt 10 og 12
Mamma og pappa
blir lei seg,
Noen ganger
blir jeg også
lei

3 år 3 måned gutt 10 og 12
- søsteren min
født nøyaktig
da vi kom her

Når pappa dro ble jeg skikkelig redd og lei meg og sprang etter pappa. Jeg visste ikke at vi skulle komme etter han.

Jente 14

Superhelt!

Vi laget en bodymap med to brødre på et asylmottak. Det begynte med at personen de tegnet var en flyktning som bodde i Norge. Men til slutt ble tegningen om til en av brødrene, storebroren, med en gul maske på:

«Når han legger seg om kvelden er han helt vanlig. Men når han står opp og tar på seg masken blir han en superhelt! Han passer på mammaen sin, lillebroren og babyen. Han er en av de eldste barna på mottaket, og passer også på de andre barna som bor der. Den gule hånden gjør at han får ekstra super powers, og det får han av å slå hånden hardt gjennom luften, mot bakken. Han er en karatemester, som gjør at han kan beskytte barna mot alle mennesker. Han passer på barna inne på mottaket, på vei til skolen og i barnehagen. Hvis det er noen som mobber, så er han der og redder dem. Han passer også på at de eldste mennene på mottaket ikke herser og bøller med de andre barna. Men det gjør at de herser med han i stedet.

Han har en drage inni seg!»

Gutt 5, Gutt 7

En alvorlig stor melding

Fra barn som søker asyl i Norge

2012-2013

De syntes at hun ikke kunne så mye Norske

V E N N E R

"Jeg har tre bestevenner. Og vi hadde vårt eget språk, vi blandet arabisk, polsk og italiensk sammen, og det er kun oss som forstår det. Jeg bruker veldig mye av fritiden min på venner, og jeg synes at det er veldig viktig. Det er ikke bra å være alene og alltid hjemme. Man kan bli mer ensom, og man kan bli mer lukket og det er vanskelig å bli kjent med nye folk. I landet mitt, da jeg var liten og ikke kunne gå ut for det var for farlig, ble jeg nesten aldri kjent med noen. Jeg visste nesten ikke hvordan det var, og jeg synes det er trist ikke å vite hvordan landet ditt ser ut. Og det er trist å sitte hjemme og tenke. Jeg lærte ikke somalisk på grunn av det, jeg kunne ikke gå på skole fordi det var for farlig. Somaliske folk spør meg hvorfor jeg ikke kan somalisk, de synes det er rart. Jeg har ikke gått på skole i Somalia, men i Italia. I Italia var det vanskelig å få venner. Først bli man mobbet. De sier du kan være med dem, men ikke seriøst. Og noen ganger krangler de om deg, du er som en ting. Og så sammenlignet de oss med sjokolade.

Det er veldig annerledes fra norske barn. De går på kino, har fest, møter venner. Det er mye rykter og prat, om hvem som reiser og hvem som får opphold. Mye rykter og prat om den enkelte. Det er mange som sladrer om meg og min venninne. De sier at de må holde jentene sine vekk fra oss. Vi er utejenter, har frihet. Både vi og foreldrene får høre det. Men faren min hører ikke på dem, han hører bare på meg. Når jeg fortalte ham at mange snakket om det, gråt jeg og da sa han at jeg aldri måtte tro at han trodde på dem.

Jente 16

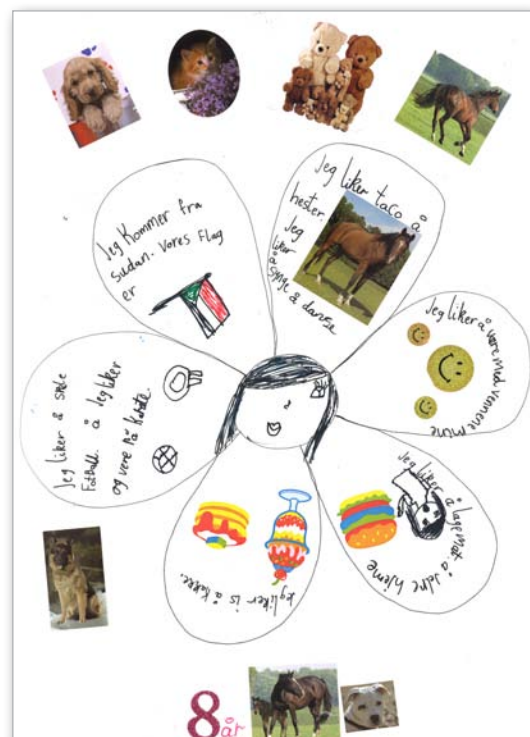
Jente 14

Det er ikke bra med mobbing. Han liker ikke at folk skal slå han og krangle. Gutt 10

Har ingen norske venner. Jenter og gutter her jeg bor vil ikke snakke med utlendinger. Jeg var i Sverige og hadde mange venner. Bodd her i 6 måneder: ingen venner. Alle gutter trenger en kjæreste, en venn, snakke norsk, snakke bedre. Jeg vet ikke hvorfor gutter og jenter ikke vil snakke med oss. Jeg vet ikke hva de tenker om meg.

Gutt 17

RETUR

Vi ville returnert hvis UDI kunne gi oss en garanti, et ark, om at ingenting kom til å skje med oss hvis vi reiste tilbake.

Gutt 21

Retur

Når man har fått endelig avslag på asylsøknaden sin, har man ikke lov til å være i Norge og må forlate landet og returnere til hjemlandet. Man kan få hjelp og penger om man reiser tilbake frivillig. Dersom man ikke drar selv eller samarbeider med UDI om å dra, kan politiet returnere med tvang.

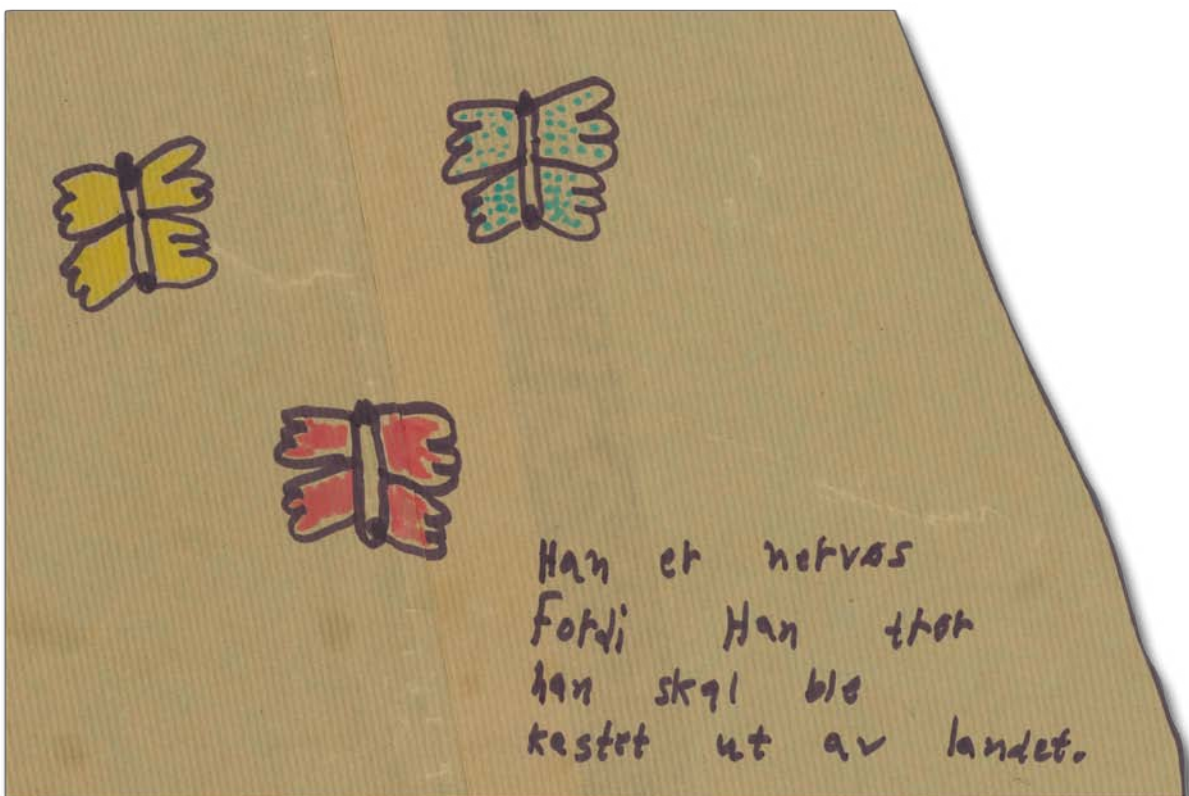
” Retur er å returnere tilbake til det første landet du har søkt beskyttelse i. Eller tilbake til hjemlandet, der du ble født. Eller et land du kanskje kan reise til.

Retursamtaler er en samtale der du snakker om at i stedet for å være bare i Norge, ser man på en annen løsning. I stedet for å satse bare på å få opphold, snakker de mest om at hvis du ikke reiser innen fristen, kan det hende at politiet kommer. Men du er ikke helt sikker på når politiet kommer, men du må bare reise. De fokuserte på at man ikke må vente når man får fristene – men bare reise. Det er bedre enn å vente.

Hvis du får fristene, og du ikke reiser, så blir politiet med i flyet og hjem igjen. Og når du kommer tilbake til Norge må du betale det reisen kostet. Du får ikke støtte, du må klare deg selv. Du kommer ut av flyet og ferdig med det. Men hvis du reiser ut før fristen, kan du søke om støttepenger. Og de pengene er flybilletter og penger til å starte et nytt liv.

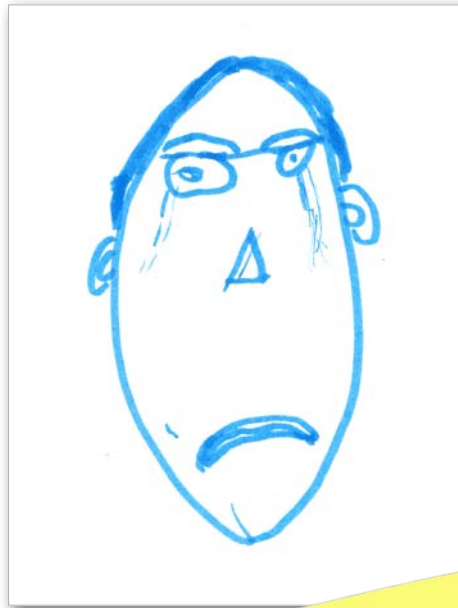
Det er forskjellige temaer, og forskjellige dager. Vi møtes i tre timer for en samtale hver måned. Foreldre for seg, og ungdommene for seg.

Jente 16

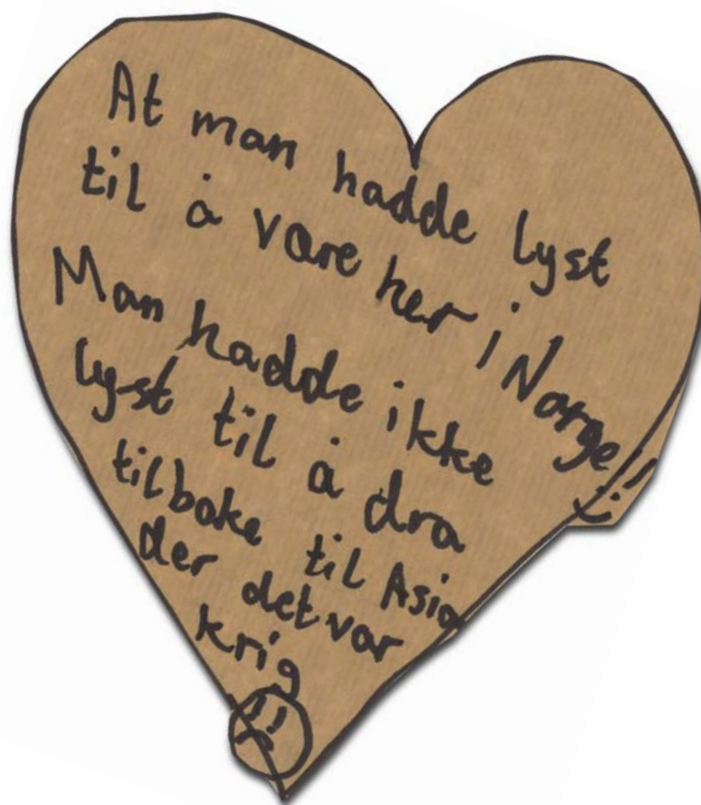
Redd for at politiet skulle hente.
Monstrene er barnevernet. (Gutt 6 år)

MAMMA OG PAPPA
BLIR LEI SEG NÅR VI
FÅR NEGATIVT SVAR.
NOEN GANGER BLIR
JEG OGSÅ LEI.

Gutt 13

Hvorfor vil jeg ikke dra til afgavn
estad? for gitt det er krig og and
er gutt er fikk ikk. gå til skolen når
det var krig. og jeg var veldig redd
Ønsken min er att vi få ka
~~sett~~ settiv. får ta meg en bla
jobb og være flink inorsk.
jeg hetter [REDACTED]
i 12 å gammel. det som jeg
har inorge er venner, skole og
trygghet.

” **Venner og kjæreste når man har avslag**

Jeg hadde en venninne som folk ikke ville være kjæreste med fordi de ikke visste når hun skulle reise.

Jeg hadde sånn, at når jeg ble kjent med min venninne, så tenkte jeg at en dag må vi si ha det. Men det er bedre å være venn med noen, og å savne dem etterpå.

Det med kjæreste er mest hvis du har kjæreste. Men det skjedde en gang på skolen, jeg likte en. Og jeg tenkte at jeg aldri skulle se han igjen. Jeg ville ikke bli kjent, jeg prøvde å glemme han. Jeg stengte han ute.

Jeg kunne ikke taklet det å være foreldre i mottak, det er alt for mye stress. Du må alltid bestemme hva som er best for familien: retur eller å være i Norge. Mamma og pappa var klar for det, for de hadde reist veldig mye.

Jente 16

Mens man søker asyl er det best for barn å tenke på at politiet ikke kan komme når som helst å ta deg. Noen får ikke sove for de tenker mye på at en natt kommer politiet, det er ikke bra for barn. Når vi tenker på en liten unge, at livet hans begynner sånn at han stresser, da kommer det ikke til å bli bedre.

Gutt 13, Gutt 14

Vi har fått tre ganger avslag fra UNE, Etterpå, nå, i går de gjør klart til å deportere oss, Vi må tilbake. Det var derfor hun ble trist og sønn jeg blir redd for å dra tilbake

Det var derfor mamma ikke kom idag
Hun ble trist og sønn.

Vi har et problem der hjemme.

Jeg blir litt redd for å dra tilbake.

Her i Norge, politiet, er snill, men
der hjemme...

Jeg kom til Norge og jeg var Dubliner. Det var pappa som snakket med meg om det. Det gikk lang tid før mottaket kom inn i dette. Pappa forklarte litt, men jeg trengte enda mer. Han sa bare at man kunne ikke reise, det første landet du søker beskyttelse i er det landet du skal være resten av livet. Hvis du reiser til et annet land blir du sannsynligvis kastet tilbake dit. Hvis du har gode grunner kan Dublin forsvinne. De prøvde ikke å sende oss tilbake til Italia. Italia ville ikke ha oss, de hadde ikke hus til oss. Vi måtte ha bodd på gaten. Jeg tenkte litt sønn, Italia vil ikke ha oss og i Somalia er det krig.

Jente 16

Jeg liker å ~~se~~ vite mer familie men noen går og er de triste og
famille fordi vi fikk ET BREV AT VI KAN IKKE
BO I NORGE

Retursamtaler

Av det hun sa på retursamtale, er det ikke mulig at alle kan være i Norge. Hun ville ha flere positive sider ved å reise, at det ikke skulle være så skummelt å reise. Jeg ville ikke være der og høre på det. Jeg vet at barn har rett til å vite det, men noen kan ikke takle så mye stress, men i hvert fall ikke jeg.

Hun fokuserte veldig på "jeg vet at det kan være at du ikke har pass her i Norge, men da må du finne en annen plan". Jeg så hun i øynene, og jeg tenkte at hun følte at alle her skulle ha retur. Hun så ingen mulighet for oss. Det var dårlige samtaler. Men hun la det frem på en god måte, men jeg skjønnte at hun var trist for oss. Så hun prøvde å få oss glad, i stedet for å falle ned.

Du føler at de er veldig viktige når de er hver måned, selv om hver måned ikke er ofte. Da begynner du å ta dem mer seriøst og alvorlig. Vi kunnet snakket mer om nå som vi er Norge, hva vi kunne gjøre for å få det bedre? Hva er interessant med retur, det er bare skummelt.

Ingen tok retursamtalen seriøst. Jeg tror ikke folk skjønnte det hun ville frem til. Vi trenger ikke å tenke på det nå, når vi kom på disse samtale begynte vi å bli litt stresset. For om det hun sa skulle skje. Da kom stresset tilbake.

Det var veldig mange retursamtaler, og veldig mange papirer på veggene på mottaket om retur. På de papirene står det akkurat tallet på penger du får.

Vi returnerte ikke, vi har stor familie, en liten baby. Og det var vanskelig for mamma å reise. Hun er syk, og her får hun medisiner. Hun fikk ikke det i Italia og ikke i landet vårt. Hun ble veldig bra her i Norge. Italia var heller ikke et bra sted å bo, der skulle vi ha vært på gaten. Og i Somalia kunne vi dødd. Det er en grunn til at vi kommer til Norge. Det kan være at det å dra tilbake til landet ikke er det beste. Jeg tror ikke mottaket skjønnte det, og heller ikke UDI.

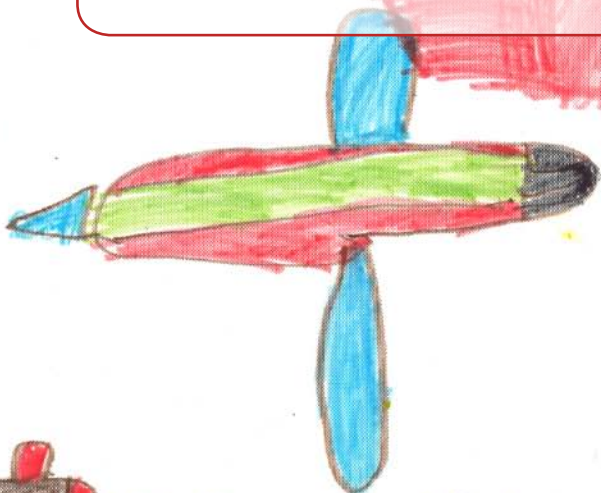
Når du venter, blir stresset mindre og mindre og du åpner øynene mer. Mens du venter vet du ikke helt, og det har en negativ side.

Jeg ville helst ikke hatt retursamtale, for det har ikke noe med barn å gjøre. Det er mer negativt enn positivt. Barn skal ikke vite om penger og sånn. De får mer stress og det er vanskelig for oss. Siden jeg har helsefag, vet jeg mye om at hvis et barn får veldig mye dårlig samtidig kan det bli til noe dårlig. Det er barn som ikke får sove fordi at de tenker på politiet, at de skal hente dem og mamma og pappa.

De må forandre litt på den skumle delen. De kunne ha sett på en tegnefilm. Politiet høres veldig skummel ut. Og kanskje jeg kan være den neste. Og mer informasjon om det de egentlig gjør er mye bedre.

Jeg tror ikke mottaket bestemte hva vi skulle snakke om, hun sa at UDI sa at hun MÅ snakke med oss om dette.

Jente 16

	liker du å bo her? - JA!
	Sudan
	5år
	"Nå skal jeg reise!"
	"Imorgen reiser jeg til Sudan"
	"Jeg vil ikke dra tilbake. Jeg vil være her med dere"
	"Pappaen min skal dra!"
	Her seg. vil være her hele tiden. Har grått.
	Badde med mamma & pappa i Sudan
	Gutt 5
	"Hvor lenge har du vært i Norge?" "En million år!"
	Baby da han kom til Norge Snakker ikke om Ethiopia Bor med mamma & bror, faren er i Ethiopia. Husker å ha sett pappaen sin da han var 3 i Oslo. skulle gå på shopping. norge med ventetid => "skal hente oss eller komme!" Pappa sier han skal ta oss med til Ethiopia
	liker å bo her. Fordi du har mange venner? "Nei, mange TV'er"
	Gutt 5

Artikkel 24 Helse

Alle syke barn har rett til den beste medisinske behandling staten kan gi.

Jeg er redd for at folk skal si at jeg må dra tilbake. Alltid. Hvis jeg kommer til Norge og blir sendt tilbake til hjemlandet har jeg ingenting. Mange selger alt de har og flytter til Norge.

Gutt 14

Artikkel 37 Fengsel og tortur

Alle barn skal beskyttes mot skade og dårlig behandling.

Artikkel 38 Barn i krig

Alle barn under 15 år skal beskyttes mot å bli soldater og å delta i krig.

(I noen land er aldersgrensen 18 år.)

”

Jeg tenker mye på at jeg ikke har positiv. Jeg har vært her i to år. Jeg har dublin fra Italia. Jeg må gå tilbake til Italia, men liker ikke Italia. Har betalt 10 000 euro for å komme til Europa. Jeg kjenner en person som har vært i Italia i 10 år, og har passport. Han har ikke jobb, har ingenting. Har ikke penger til å spise. Jeg tenker at det er noe galt, jeg er veldig redd for å komme tilbake til Italia. Jeg har på to år ikke truffet familie, ikke ringt, ingenting. Jeg har ikke positiv. Jeg ser alle gutter som kommer til Norge og har positiv. Bare jeg på mottak har negativ.

Gutt 17

”Hvor mye er et menneske verdt?

Det handler ikke om penger. Hvor mye er et menneske verdt? Vi reiser hvis vi får bevis for at vi ikke blir skadet. Derfor tror jeg folk ikke reiser. Hvis Norge kan gi deg en ting, noe, som viser at det ikke skjer noe med meg, så hadde vi reist.

Jeg er veldig stolt over pappaen min, han har kjempet. Foreldrene mine har ikke skyld, hadde vi blitt i Iran, hadde vi fått mer skade. Pappa har kjempet for at ikke jenter skal gå i hijab, og at jentene skal få gjøre slik menn gjør. Han har sittet i fengsel, blitt banket og slått. Det er i blodet hans å jobbe med dette.

De har iranske spioner i Sverige og Danmark. Det er bare kurdere som har problemer.

Spionene sier at de er kristne, for å få opphold. Men de skal rapportere tilbake til regimet. Det er Iran som sender dem hit. Vi møtte en persisk dame og mann. De sa at de hadde problemer med regimet, slik som oss. Men etter på endret de seg, og vi visste at de var spioner.

Hele familien får problemer hvis vi reiser. De tar meg i fengsel. Jeg er brent på grunn av min far.

UDI tror på historien vår, men de sier at det ikke er sterke beviser. Hva skal vi vise? Det er problemet vårt.

Det er 14 år siden vi var i Iran. Vi fikk positiv i Tyrkia, men de har problemer med kurdere. Vi har vært innvandrer så lenge at moren min ble syk. Hun tenker mye. Søsteren min også. Det er vanskelig for oss. Vi går på skole og tenker på fremtid. Hva skal vi bli, hva skal vi gjøre? Og om vi skal reise. Vi tenker mottaket er et fengsel. Vi får ikke jobbe. Foreldrene mine er nesten hele tida hjemme, dag og natt i seks år. Jeg og, jeg fikk ikke gå på skole på fire år.

Vi prøver ikke å snakke så mye om det. Men det er en ærlig ting. Prøver ikke å si til foreldrene mine at på grunn av det de har gjort, så bor vi her. Prøver å være blid for familien min og holde meg.

Norske tenker ikke på det. De ser ikke på nyhetene og tenker hvordan det er i fattige land. De leker med iPhone 5 og alt.

Gutt 20

FREMTID

Håp er den følelsen som forsvinner litt hver dag i livet til en asylsøker.

Ofte lurer vi på hvor vi kommer fra. Tilhører vi Norge eller det landet vi opprinnelig er fra? Vi er rett og slett midt i mellom. Leting etter en identitet kan være vanskelig for oss asylsøkere. Mange av oss forlot landet vårt i håp om å finne et land som kunne ta i mot oss, et land som kan gi oss rettigheter. Da vi forlot landet vårt, mistet vi litt håp. Vi vil ikke miste håpet igjen.

I hverdagen er det hele tiden små ting som minner oss på situasjonen vi er i – at vi er asylsøkere. På skolen spør læreren hva vi har gjort i ferien og de andre svarer at de har vært i Paris, i Eiffeltårnet. Da tenker vi «jeg bruker opp livet mitt mens alle andre har det gøy».

En dag spurte venninnene mine om jeg har vært i Disneyland. Jeg sa: «Nei jeg kan ikke». De sa: «Hvis du ikke reiser dit før du er 13, får du ikke komme inn som et barn og du får ikke kjøre de karusellene som bare 12-åringer får lov til». Da tenkte jeg: «Ventetiden bruker opp mesteparten av barndommen min!».

Å se hvilke muligheter andre har rundt oss gjør ventetiden fryktelig lang og vanskelig.

Håp kan være drømmen om kjærligheten. Vi ønsker oss kjærlighet. Letingen etter snille gutter og troen på at vi en dag vil finne den vi ønsker å dele livet med, gjør oss glade. Men vi er redde for å miste kjærligheten vi allerede har fått til Norge, og til menneskene her. Det er vanskelig å tenke på at vi kanskje må dra fra alle vennene våre, forlate det nye vi har bygget opp.

Det gir oss håp å se at andre rundt oss får oppholdstillatelse, da tenker vi at en dag kan det bli oss. Håp er et lite ord, men inneholder mye – spesielt når man venter. Vi bygger våre liv rundt håpet.

Håp er som et mål. Jeg har et mål om å være verdens beste volleyballspiller. Når jeg er på trening gjør jeg alltid mitt beste. Vil jeg nå dette målet? Håp og mål henger sammen.

Ingen kan leve uten håp. Håp er en følelse alle må ha, ellers mister de motivasjon til å fortsette med livet. Når alt annet forsvinner, er håpet fortsatt der. Det gjør at vi klarer å jakte på det umulige, og ikke gi opp, uansett hvor mange vanskeligheter vi møter.

*Håp gjør livet verdt å leve
Håp er motivasjon til å fortsette i livet selv om det er vanskelig
Håp er et lys som skinner
Håpet lindrer smerte*

*Håp er et ord som hele verden søker
Vi kan ikke leve uten håp
Ingen kan ta fra deg håpet*

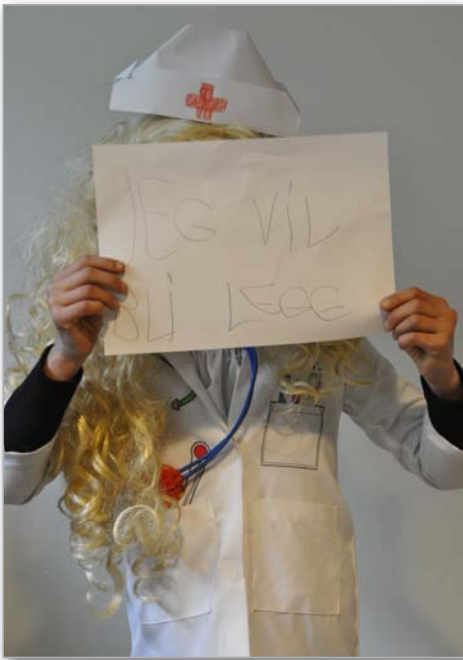
*La oss fortsette å håpe
Bare sånn kan vi skape vår framtid.*

Håp er kanskje den følelsen som forsvinner litt hver dag i livet til en asylsøker. Men vi håper fremdeles – på at en dag vil også våre ønsker gå i oppfyllelse.

Jente 12, Jente 15, Jente 16, Jente 16, Jente 19, Jente 19

Fremtid

JEG VIL
BLI LEGE

1) Bli lege for å hjelpe andre
8 år

2) Lærer fordi da kan ~~jeg lære~~ jeg lære norsk til de som ikke kan det for ellers blir de kanskje ertet og sønn

3) Bli dyrlege for det er dumt at hvis de ~~er~~ har det vondt så er det ingen som hjelper de.

- Jeg vil være sammen med kjæresten min og familien min.
- Jeg vil være sammen med søsteren min, dra på restaurant med henne, på kino og turer.
- Jeg vil at søsteren min får barn så jeg blir tante.

Jente 16

Jeg vil jobbe med noe, som jeg kan hjelpe andre. Andre fattige barn i andre land. De som er i Norge har det bra, får mat og får leve. Viktigere å hjelpe de som har ingenting.
Gutt 14

- In five years, I would like to be a great woman.
- I would like to work in Norway.
- I would like to live in my home, not a mottak.
- I would like to live with good friends.
- I would like to be a mother.

Jente 17

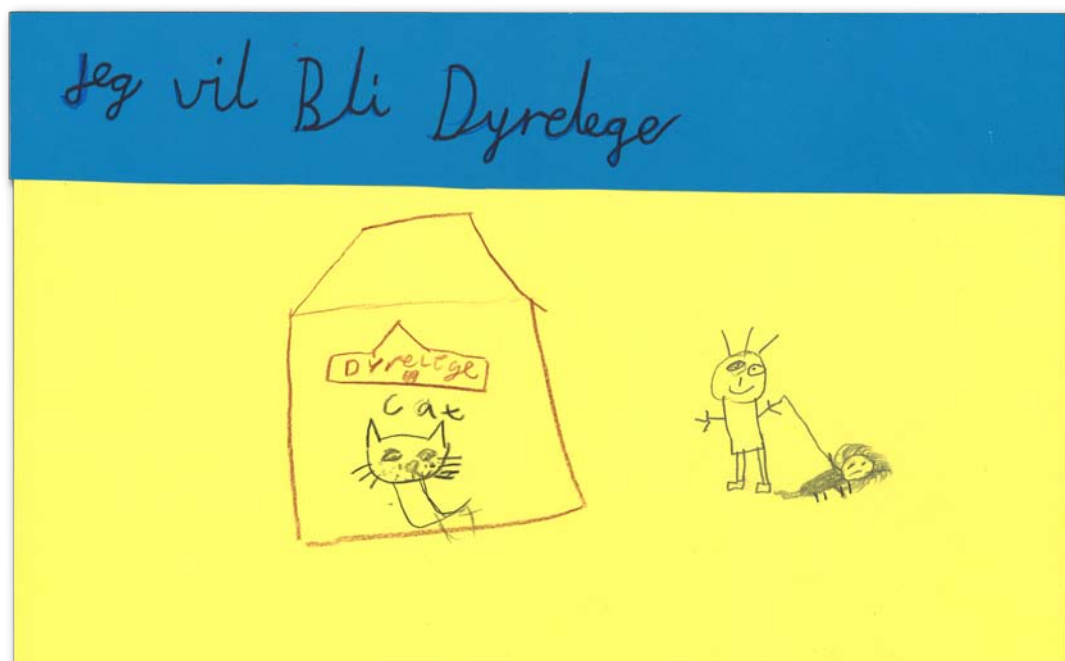
- Jeg vil få meg en utdanning og jobb. Drømmejobben min? Lege.
 - Jeg vil bli mer aktiv og trene.
 - Jeg er glad for å ha funnet et sted hvor jeg kan ha en fremtid.
 - Jeg vil bli kjent med norske regler om likestilling. Jeg vil lære hva det innebærer med frihet for damer, at de kan få si hva de vil.
- Jente 17

På intervjuet spurte de meg om fremtiden, og drømmer. Jeg sa at jeg ville være Redd Barna-frivillig. Verdens beste volleyballspiller. Og i tillegg sykepleier. Hun spurte om ikke det var vanskelig. Jeg sa "nei", for hvis du tror på noe så klarer du det. Og så sa jeg at små ting du gjør hver dag, for eksempel hvis jeg trener, det vil påvirke min fremtid.

Jente 16

Jeg ba til Gud om at livet mitt skulle bli enklere. Jeg har hatt mye problemer og vanskeligheter på veien hit. Jeg har opplevd å ikke ha penger og mat. Men jeg klarte å komme hit, nå er jeg her, og er veldig glad for det. Jeg tenker mye på fremtiden og vil bare ha et godt og enkelt liv.

Jente 16

Først og fremst Rawan

Rawan er en 17 år gammel jente som bor på asylmottak. Som en del av kampanjen Først og fremst barn har hun gjennom Facebook fortalt om hvordan det er å bo på asylmottak og gitt folk innsikt i livet sitt, som et av de rundt 4000 barna som bor i asylmottak. I flere uker har hun beskrevet hverdagen sin på Facebook, til stor interesse og begeistring for hennes «venner» og følgere på siden.

” Kampanjen startet nå for nesten et år siden. Det er lenge siden, tiden går så fort, men de gode minner er alltid i hjernen og i hjertet.

Kampanjen har blitt en viktig del av meg. Da vi begynte med kampanjen for ett år siden, med Redd barna, så fikk jeg utrolig masse støtte av veldig mange folk. De folkene jeg ble kjent med gjennom Facebook, hvor vi startet kampanjen vår, var utrolig snille og absolutt veldig greie.

Med en gang da jeg startet kampanjen var jeg redd at det skal ikke skulle bli så mange som ville følge med, eller at det ikke ble så masse støtte om det som gjelder asylbarna. Spesielt at det er et stort problem, og masse diskusjon om det. Men jeg fant ut at det har vært viktig med denne kampanjen, fordi jeg kunne få en sjanse til å bli kjent med den ekte nordmann, og med den ekte innvandrere. Eller som en dame jeg traff i Redd Barna kaller oss: ikke innvandrere, men medvandrere. Så lenge vi gjør en viktig og positiv forskjell i samfunnet VÅRT, kaller jeg oss det.

Det har gått ett år siden jeg ble enda mer kjent med Redd Barna. Jeg var en del Redd Barna i hjemlandet mitt, Palestina. Men allikevel visste jeg ikke veldig mye om hvordan det føltes som innvandrere eller asylsøker i Palestina, fordi jeg har ikke vært asylsøker, eller innvandrere i noen andre land enn Norge. Jeg ante ikke hvor stor forskjell det var å være asylsøker i Norge, dette har forandret livet mitt opp ned.

Jeg er veldig takknemlig for kunnskapen, fordi gjennom kampanjen har jeg fått føle at mange barn har det vondt. Jeg har kunnet føle såret til å ikke kjenne, eller vite hva fremtiden kan gjemme for oss som barn, eller som ungdommer. Barn og ungdommer som har absolutt ingen skyld i at vi har krig, eller andre grunner for å flykte til Norge, eller hvor som helst langt borte fra hjemlandet sitt.

Jeg er takknemlig for at jeg har kunnet være i nærheten av mange mennesker. Ikke bare barn, men andre som inne i seg trenger en mor, eller en vokter som kan holde de nær, og si jeg kan beskytte dere. De er som et barn som leter etter en mor som kan passe på dem. Og det er selvfølgelig et land de leter etter, det er NORGE.

Nå er det snart ferdig med kampanjen, det er veldig trist. Men den skal alltid være en del av meg selv om den er ferdig. Den har et stort minne inne i meg, fordi etter noen måneder fikk jeg oppholdstillatelse i landet. Det var faktisk kjempegøy, og absolutt en helt ubeskrivelig følelse.

Jeg kunne for første gang slappe av, og føle meg fri og frisk. Etter at jeg fikk oppholdstillatelse var det første jeg tenkte på kampanjen. Med en gang skrev jeg til Tirill som har ansvar over kampanjen. Men så tenkte jeg med en gang: Hva med andre barn? Det var veldig dumt å føle at det finnes andre som ikke fikk sjansen ennå. Gjennom denne perioden fikk jeg så masse fine, snille, og absolutt morsomme tilbakemeldinger fra forskjellige folk, og triste meldinger og. En av de som jeg husker, og aldri kommer til å glemme, var da jeg først fikk avslag på min sak. Da skjønte jeg ikke hva skal jeg skulle gjøre, jeg var kjempe lei meg. Så skrev jeg på *Først og fremst Rawan*, og fikk mange fine tilbakemeldinger som løftet meg opp og ga meg den inspirasjon som sa til meg du må aldri gi deg. Jeg fikk en melding av en gutt som kan være på 20 år. Han er innvandrere og han kom ny til Norge, men han hadde nå oppholdstillatelse. Han sa jeg vet hvor hardt det er, men vet du hva den eneste løsning for deg er? Du kan jo gifte deg med meg, så er ferdig med den saken. Sånn kan tingene bli løst her i Norge. I denne stund lo jeg så mye, at jeg bare glemte alt. Det er kanskje en av de tingene som jeg kommer aldri til å glemme. Kanskje han mente det, men han gjorde meg mer glad enn veldig mange andre i en veldig vanskelig situasjon, og jeg vil takke ham for det.

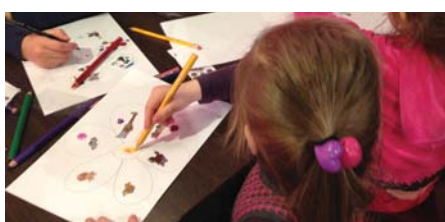
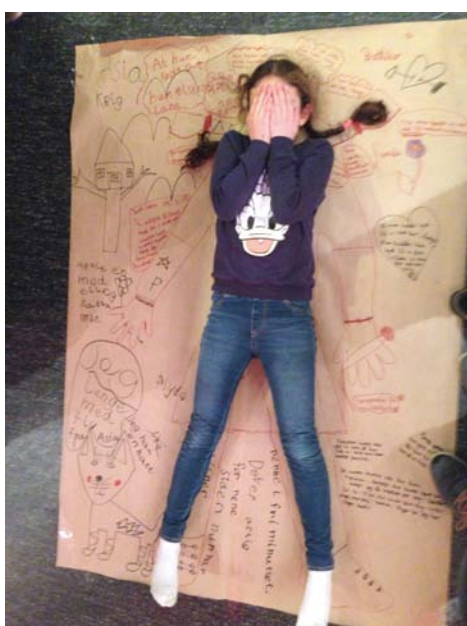
Jeg er en jente som er ganske heldig fordi jeg har fått så masse støtte. I løpet av kampanjen fikk jeg oppholdstillatelse, som skapte en ny Rawan, samme som den gamle, men med mye mer muligheter. Og med mye mer energi for å hjelpe alle de barna som trenger hun, som er asylsøkere og leter etter en identitet og etter et land, som kan gjøre dem fri.

Jeg oppdaget at vi er mennesker, vi er barn, vi er ungdommer, som kanskje ble nektet å tenke at vi er først og fremst et menneske. På grunn av regler og tiltak som gjorde det umulig for oss å tenke, på grunn av at andre som bestemmer over oss ikke hører oss, men det er på tide at vi bestemmer, at vi skal bli både hørt og sett.

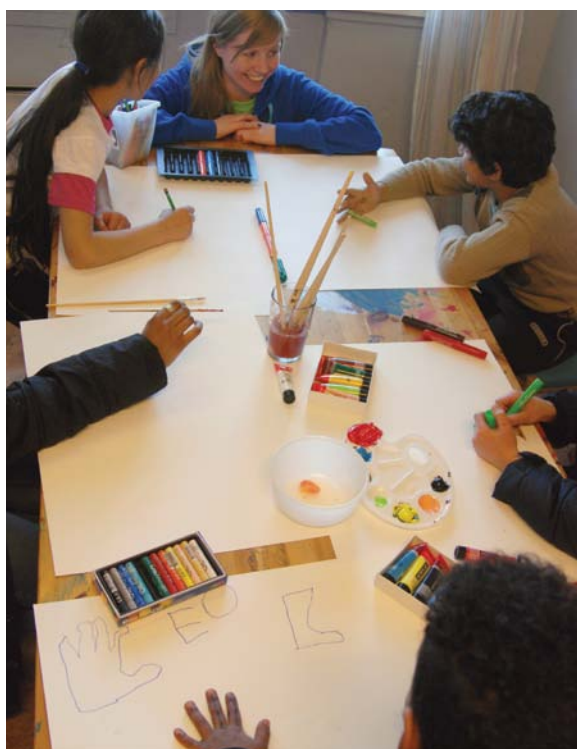
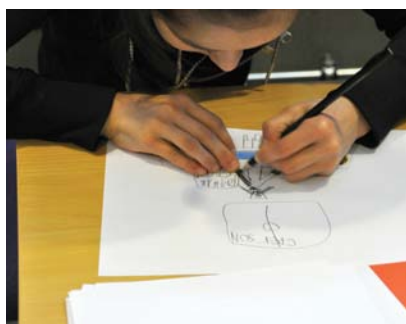
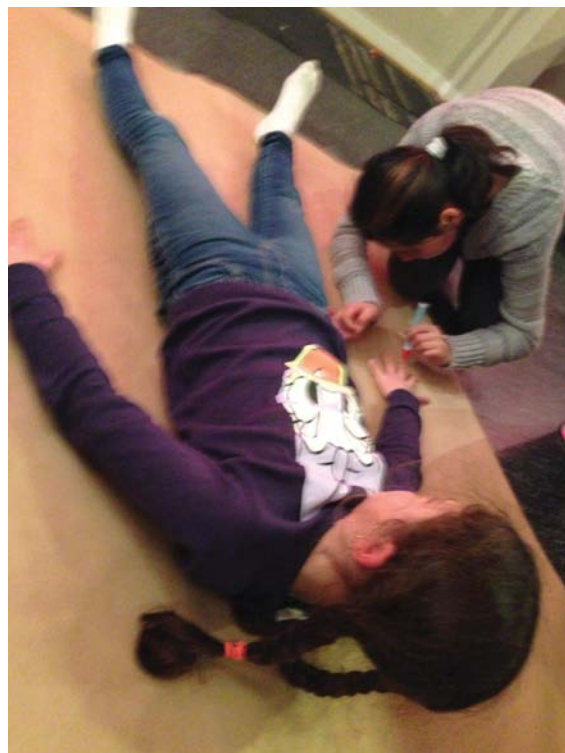
Nå er jeg norsk, jeg blitt en del og et medlem av samfunnet. Jeg håper at etter denne kampanjen jeg vil forandre noe. At jeg kan gjøre en forskjell, og at barn og ungdommer, fremtiden til verden, kan være med å bygge Norge.

Med vennlig hilsen
Rawan

Her er bilder vi har tatt underveis mens vi laget denne meldingen.

Her er bilder vi har tatt underveis mens vi laget denne meldingen.

24. HELSE

Barnet har rett til å få den best mulige medisinske behandling og hjelp til å komme seg etter sykdom. Staten skal arbeide for å redusere spedbarns- og barnedødelighet, sikre at alle barn får nødvendig legehjelp, gi god helsemessig omsorg til mødre etter fødselen, bekjempe sykdom og gi orientering og utdanning om helse og riktig ernæring. Staten skal også avskaffe helsefarlige tradisjoner, samarbeide med andre land og særlig ta hensyn til utviklingslandenes behov.

25. BARN UNDER OFFENTLIG OMSORG

Barn plassert i omsorgstiltak utenfor familiemiljøet har krav på regelmessig vurdering av behandlingen og oppholdet der.

26. SOSIALTJENESTER

Staten skal sikre at barnet får den sosiale hjelpen og den økonomiske støtten det har krav på etter landets lover.

27. LEVESTANDARD

Barnet har rett til en levestandard som er tilstrekkelig på alle områder. Foreldrene, eller andre som har ansvar for barnet, har det grunnleggende ansvaret for å sikre de livsvilkårene som er nødvendig for barnets utvikling. Staten har plikt til å støtte de foresatte.

28. UTDANNING

Barnet har rett til utdanning. Staten skal gjøre grunnskoleutdanningen gratis og obligatorisk og gjøre ulike former for videregående utdanning tilgjengelig for alle barn, og sette i verk tiltak for å redusere tallet på de som ikke fullfører skolegangen. Disiplin i skolen skal utøves på en måte som er forenlig med barnets menneskeverd. Staten skal også fremme internasjonalt samarbeid om utdanning, og særlig ta hensyn til utviklingslandenes behov.

29. MÅLET MED UTDANNING

Utdanningen skal fremme utvikling av barnets personlighet, og teoretiske og praktiske ferdigheter. Den skal skape respekt for menneskerettighetene og fremme holdninger om fred, toleranse, og vennskap mellom folk. Utdanningen skal skape respekt for naturen, og for barnets egen og andres kultur.

30. MINORITETER OG URBEBOLKNING

Barn som tilhører en minoritet eller urbefolkningen, har rett til sammen med andre i sin gruppe, å nyte godt av sin kultur, religion og eget språk.

31. LEK OG FRITID

Barnet har rett til hvile, fritid og lek, og til å delta i kunst og kulturliv.

32. BARNEARBEID

Barnet har rett til å bli beskyttet mot økonomisk utnyttning i arbeid, og mot å utføre arbeid som kan svekke utdannings- eller utviklingsmulighetene.

33. NARKOTIKA

Barnet har rett til å bli beskyttet mot ulovlig bruk, omsetning og produksjon av narkotiske stoffer.

34. SEKSUELL UTNYTTING

Barnet har rett til beskyttelse mot alle former for seksuell utnyttelse og misbruk. For å verne barn mot slik utnyttning skal staten sette i verk alle nødvendige tiltak, nasjonalt og internasjonalt.

35. BORTFØRING, PROSTITUSJON OG SALG

Staten har plikt til å gjennomføre nasjonale og internasjonale tiltak for å hindre kidnapping, bortføring eller salg av barn til ethvert formål og i enhver form.

36. ANNEN UTNYTTING

Staten har plikt til å beskytte barnet mot alle former for utnyttelse som er skadelig for barnets velferd.

37. FENGSEL, DØDSSTRAFF OG TORTUR

Barn skal ikke utsettes for tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff. Dødsstraff eller fengsel på livstid uten mulighet for løslatelse er ikke tillatt hvis forbrytelsen ble utført før fylte 18 år. Barn som er i fengsel, skal holdes atskilt fra voksne, om ikke det motsatte anses å være best for barnet. Fengsling skal bare benyttes som en siste utvei og for et kortest mulig tidsrom. Pågripelse og fengsling skal skje på lovlig måte, og barnet har rett til juridisk og annen aktuell hjelp og til å få en rask og uavhengig overprøving av sin sak.

38. BARN I KRIG

Staten skal sette i verk tiltak for å hindre at barn som ikke er fylt 15 år, tar direkte del i krigføring. (Et tillegg i 2000 hevet denne aldersgrensen til 18 år.)

39. REHABILITERING OG REINTEGRERING

Staten er forpliktet til å iverksette alle hensiktsmessige tiltak for å sikre rehabilitering og samfunnsmessig tilbakeføring av barn som er offer for misbruk, utnyttelse, forsømmelse, tortur, væpnede konflikter eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff.

40. BEHANDLING I SAKER OM STRAFF

Barn som er anklaget eller dømt for straffbare handlinger har rett til en behandling som sikrer verdighet og fremmer dets respekt for menneskerettighetene. Målet er at barnet finner en konstruktiv plass i samfunnet. Staten skal fastsette en kriminell lavalder. Det skal være mulighet til å få overprøvd en straffedom av en høyere myndighet eller domstol. Barnet skal få gratis bistand av tolk hvis barnet ikke snakker det språket som blir brukt.

41. NÅR ANDRE LOVER ER BEDRE

Hvis andre nasjonale eller internasjonale lover som staten har vedtatt, sikrer barnet bedre enn med denne konvensjonen, gjelder disse lovene, og ikke konvensjonen.

42. KJENNSKAP TIL KONVENSJONEN SKAL SPRES

Staten er forpliktet til å gjøre konvensjonens innhold kjent for barn og voksne.

43 TIL 54. GJENNOMFØRING, OPPFØLGING OG EIERSKAP

Disse artiklene tar for seg den "tekniske" gjennomføringen av konvensjonen.

En alvorlig stor melding

Fra barn som søker asyl i Norge

Utgitt av Redd Barna 2013

Tegninger, håndskrevne fortellinger, tekster og collager er laget av barn på asylmottak.

Design: Håkon Raanes og Lotte van den Berg,
Inventas. www.inventas.no

Redaksjon: Ekspertgruppen og kampanjeteamet for
Først og fremst barn-kampanjen, Redd Barna

ISBN: 978-82-7481-196-6

Opplag: 8000

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med
åndsverkloven

